

*Когато в града има клоуни,
на всички им е по-весело.
И на децата, и на възрастните.*

Едуард Успенски,
„Училище за клоуни“

Глава 1

В КОЯТО ВСИЧКО ЗАПОЧВА ОТ ЕДНИ ПРОМЕНЕНИ ПЛАНОВЕ ЗА ЛЯТОТО

Госпожа Стефания Шиева бавно се надигна от люлеещия се стол, готътри се до прозореца и гръпна рязко завесата. В нея зейна огромна дупка, а гледката отсреща я накара да се намръщи. Бръкна в джоба си и извади морков. Опитва да привлече вниманието на заека Фръц, като го размаха току пред него, но той дори не се помести. Вместо това кротко продължи да ръфа ъгълчето на раздърпаната черга.

Заекът, да си знаете, в никакъв случай не беше фръцкав. Дори беше госта проскубан, едното му око беше полузатворено и накуцваше с предната

лява лапичка. Сигурно, като нея, беше на хиляда години. Поне на толкова изглеждаха и двамата. Освен това поради липсата на двата ъ предни зъба госпожата не можеше много ясно да произнася буквата „ф“, а пропускаше звук госта подобен на „пппф“. Следователно името на клетия заек, жив да го ожалиш, прозвучаваше като „Пппфръц“, от което Лина и Нико съвсем ги напушваше на смях. А те и бездруго постоянно ъ се подиграваха. Веднъж Лина даже така се запревива, че за малко да падне от черешата, която растеше отпред, на границата между двата двора. Близнаците се катереха там и шпионираха съседката си под прикритието на клоните и листата. А един път наистина падна, но това е случка, до която ще стигнем малко по-нататък. Важното в случая е, че се виждаше и с просто око, че старата госпожа Стефания си беше смахната, и още как. Защо иначе да си заслужи прякора „Шантавѝя до шия“.

Враждата между нея и децата започна малко след като семейство Стоянови се преместиха в село Геврек – на десет минути с кола от счупения мост до табелата за изхода от Великиград. Беше началото на юни, броени дни след като децата бяха завършили трети клас. Срещата им беше предопре-

делена, а конфликтът – неизбежен, поради няколко причини.

Първо, Луна чисто и просто не искаше да се мести. Тя беше планирала да прекара ваканцията с приятелките си зад блока в блажено одумване на децата, които ги гразнеха, и трябваше на всяка цена да се научи да кара ролери и скейтборд. За момента беше спец на тротинетката, но това не беше достатъчно. Все пак всяко бебе вече имаше тротинетка. Освен това бяха планирали голяма лятна сватба на Катеричка – любимата плюшена играчка на Луна, с господин Трол – куклата на Краси. А церемонията изискваше сериозна подготовка.

Второ, Николче взе страната на сестра си, въпреки че за него не беше от толкова голямо значение къде ще живее. Той нямаше такъв приятелски кръг. Понякога се мотаеше с Луна и компанията ѝ, но повече предпочиташе да прави различни научни експерименти. През годината беше събрал цяла папка с опити за провеждане в домашни условия и нямаше търпение да им се посвети, без да го разсейва училището. Останалите от квартала го мислеха за особняк, затова повече си падаше по науката, отколкото по компютърните игри.

Трето, Стефания Шиева се надяваше да прека-

ра лятото така, както бяха изминали последните ѝ лета в село Геврек. Тоест, да се промъкне през гръсчената ограда, която делеше нейния имот от необитаемия съседен двор и там да пуска заека си да се разтърче на воля и да попасе. И все така успешно да не си общува с никого. По всичко личеше обаче, че вече нямаше да има достъп до мястото, защото някой беше издигнал там скъпарска вила. Този някой, вероятно вече се досещате, се оказа четиричленното семейство Стоянови – близнаците Луна и Николче и техните родители – Христо и Мариана.

Луна добре помнеше село Геврек. Нали веднъж през есента миналата година с баща ѝ отидоха там на разходка, докато брат ѝ беше на скаутско училище в Зайчин планина, а майка им в командировка. Тогава той не ѝ обясни, защо отиват на пикник точно там. В селото Христо се поздравяваше с хората и си разменяше по някоя реплика с тях, докато тя зяпаше по дворовете. Неговата приказливост не ѝ направи впечатление. Баща ѝ можеше да завърже разговор с всеки. Последното ѝ предположение на този свят би било, че някога ще заживеят там. Да, имаше шушукания месеци наред, които понякога Луна долавяше, минавайки на пръ-

сти край кухнята. Но това, си мислеше тогава тя, вероятно беше по повод рождения им ден в края на август, когато щяха да станат на 10 години. Ах, само ако беше запозряла, в никакъв случай нямаше да го допусне.

И така, когато родителите им изплюха камъчето, че всъщност ще ЖИВЕЯТ в с. Геврек, първото, което се върна като бумеранг и силно удари Лина по носа, беше миризмата на крави. Тя сбърчи нос с погнуса.

– Там ще сме на чист въздух и ще може да играете на спокойствие – започна Мариана и Христо.

– Да, чист въздух, който смърди на крави. Супер! Какво ще правя в това тъпо село! – извика Лина и тропна с крак. – Всичките ми приятели са тук!

– Не е вярно. Брат ти игва с теб – обясни майка ѝ.

– Брат ми не ми е приятел – отсеке безмилостно момичето. – Той е задръстен.

– Лина, не говори така – намеси се баща ѝ.

– А, аз съм свикнал – промърмори Нико.

– Решението е взето – каза Мариана. – Ще игваш при приятелките си на гости. Ей го къде е, няма и 20 километра. А и ще сме по-близо до учи-

лицето ви. Пък и кой знае, може да се запознаете с други деца и във вилната зона.

– Това е село! Като на баба и дядо. Няма деца. Нали видях с очите си! – натърти Лина и се завъртя, за да не видят, че се насълзява от яд. Усети, че няма да може да се овладее да заплаче, затова бързо изтича в стаята си и тръшна вратата. Тогава взе решението да обяви гладна стачка. Отвори и с все сила изкрещя:

– Да знаете, че вече няма да се храня. За да ви е за урок!

Но още първата нощ ѝ пристърга от глад, затова тихомълком се промъкна до кухнята и хубаво се натъпка с изстиналите спаначени кюфтенца направо от хладилника. После реши, че ще се храни тайно, а за пред родителите и брат си ще поддържа същото хладнокръвие, с което беше обявила решението си първия ден.

Притеснението на Мариана се изпари още на следващата сутрин, когато намери празна чинията от спаначените кюфтета в хладилника.

Глава 2

В КОЯТО СТАВА ДУМА ЗА ЕДИН ГОЛЯМ ДВОР, ИДЕАЛНО МЯСТО ЗА ПРОВЕЖДАНЕ НА ГОЛЯМОТО ЯЙЦЕСТОЕНЕ

Къщата беше просторна и светла, на два етажа и още миршеше на боя. На първия етаж беше трапезарията, която се преливаше с просторен хол, който пък водеше с френски прозорци право към градината. Но най-големият ѝ плюс беше, че имаше много голям двор. В предната му част той беше покрит със свежа трева, а строен явор хвърляше сянка върху масивната гървена маса в левия край при оградата. Заг къщата беше избуял гъст шубрак от саморасли малини, които Мариана беше настояла да запазят, а със съседния двор ги делеше

гъсчена ограда, която Христо обеща да сменят, но другото лято, че сега се бяха „охарчили“. За Лина „охарчването“ означаваше, че за капак ще им се размине и ходенето на море, което допълнително влоши настроението ѝ.

Нико си беше обещал също да се прави на сърдит известно време, но, когато видя гвора, не се стърпя.

– Уха, ама моя гвор е огромен, бе! – заозърта се наоколо и се затича напосоки из него.

Лина се приближи към брат си, гръпна го за ръкава и му прошепушна:

– Нико! Мислиш ли си за това, за което и аз си мисля!

Нима и тя беше видяла как талантът му на учен може да процъфти на толкова голямо поле за изява? Цял гвор за експерименти! Представи си ги гвамата надвесени над картон с яйца, чаши вода, оцет, боц, рула тоалетна хартия, клечки кибрит и всякакви други субстанции и принадлежности, които щяха да са му необходими, за да проведе в един ден всички възможни опити с яйца. Беше измислил и име за тази знаменита гата – „Голямото яйцестоене“.

– Най-накрая реши, че искаш да ми станеш асис-

ментка? – попита с надежда.

– Какво?! За какво ми говориш? Оф, за какво ги четеш тия книги, като гаже не може да сметнеш гве и гве. Голям гвор е равно на голямо куче, толкова ли не разбираш! – изписука Лина. – Най-после ще си имам куче. Най-после ще си имам куче.

Тя заподскача, а брат ѝ наведе глава. Въпреки че и той искаше куче, къде-къде повече щеше да се зарадва тя да участва в „Голямото яйцестоене“ с него. Затова каза само:

– Мама и татко надали ще се съгласят.

– Ти ще кажеш. Да влезем да ги питаме още сега. Ти ще говориш! – отсече.

– Да бе, га! – възпротиви се Нико. – Да се карат на мен.

– Няма. На теб винаги ти крецят по-тихо. И по-бързо им минава, като те видят да плачеш.

Двамата се заковаха на прага на всекидневната. Нико смотолеви желанието им с поглед в земята, а Лина само мяучеше до него с ръце, вплетени в настойчива молба.

– Куче ли? – попита Христо. – Имаш ли идея колко грижи изисква едно куче?

– Мене – измънка Нико, а сестра му се ококори невярващо към него.

– Аз ще се грижа за него! – изпъна се като струна Лина.

– Сега не е моментът за тези разговори. Егва сме дошли. Отивайте да разопаковате – изкомандва Мариана, а Лина само стисна зъби.

Докаато се качваха обратно към стаите си, просъска към брат си:

– Пъзльо – бебе!

– Престани – стрелна я с поглед и той.

– Ти си виновен и сега ще умрем от скука тук!

Нико не се чувстваше съвсем виновен. Държеше го еуфорията от откритието, че папката с опитите ще бъде изпълнена до последния лист. Реши да опита все пак.

– Знаеш ли колко много експерименти съм разпечатал... – започна той с надежда.

Думите му се разхвърчаха из въздуха с тряска нето на вратата на нейната стая. Лина се тръшна на леглото и гушна Катеричка, но някаква миризма я лъхна от пода. Тя се наведе и видя, че по подметката ѝ бяха залепнали и хубаво се бяха размазали кравешки изпражнения.

– Арх, ама че гадост! – тя се събу и метна с всички сили миризливата гуменка към вратата. – Страхотно посрещане, няма що!

Майка ѝ побесняваше, когато Лина правеше така. Но и Лина побесняваше, когато техните я караха насила да се мести. Значи бяха квит. Погледът ѝ се плъзна през прозореца. Оттам ясно се виждаше съседната къща. Нямаше нищо общо с тяхната новичка спретната вила. Къщата отсреща изглеждаше все едно е от приказката за Баба Яга – скована от гърво и напълно паянтова. Лина се повдигна на пръсти, за да провери дали все пак не стои върху кокоши крака. Из малкия двор се търкаляха всевъзможни вехторици. Вероятно никой не живееше там. На горния етаж на съборетината имаше прозорец, който гледаше точно срещу нейния. Лина примига и се вгледа. Успя да различи някакъв силует, който се приближи към прозореца и рязко гърпна завесата. Само дето в завесата се мъдреше огромна дупка.

– Леле! Все пак някой живее там! – учуди се Лина, долепи нос о стъклото и се изплези.

Насреща ѝ някой се промуши през дупката на завесата и се изплези в отговор. Този любезен жест ознаменува запознанството със съседката им през ограда.

Глава 3

ЗА ЕДНА ЧИНИЯ С МЕКИЦИ И ЕДНО СЪСЕДСКО ЗАПОЗНАНСТВО, А СЪЩО И ЗА ДЪРВОТО НА РАЗДОРА

Лина се събуди от страшна шумотевица. Някой режеше с трион или косеше трева, или забиваше гвоздеи. Тя се надигна от леглото. Насреща ѝ часовникът показваше десет без малко, а слънцето силно напичаше през отворения прозорец. Като видя, че преходната врата към стаята на брат ѝ зееше отворена, стана и набута едно габърче в леглото му.

– Предупредих те да не ми отваряш прозореца сутринта! – промърмори, след което се навеси

отгоре и видя, че баща ѝ косеше тревата, а брат ѝ забиваше пирони в някаква дъска...сигурно за някой от експериментите си. – Две от три! Пф, бива си ме.

– Добро утро, Лина! – извика ѝ Николко от долу и вдигна лице към нея, като заслони очите си с ръка.

Слънцето се пързалиеше по русата му коса, от което тя изглеждаше още по-лъскава. Кафявите му очи топло се смееха, докато ѝ махаше все едно нищо не беше станало и животът беше прекрасен.

– Добро друг път, събудихте ме! – отговори Лина.

– Слизай вече. Искам нещо да ти покажа – извика брат ѝ.

Въпреки че бяха близнаци, двамата значително се различаваха не само по характер, но и по външност. Лина имаше огромни сини очи, а косата ѝ беше по-тъмно русо от неговата. Приятелката ѝ Моника твърдеше, че Лина била по-хубавата от двамата, но всъщност винаги питаше дали Николко няма да слезе да играе с тях. „Искам нещо да ти покажа“ – повтори Лина с подигравка.

И тогава го видя.

– Егати грозния заек!

Той хрупаше трева в двора зад оградата на тях-

ната къща и сякаш чу, че го споменават, защото моментално спря да дъвче и погледна към Лина.

– Какво има, Пфрър? – разнесе се грезгав глас и зад вратата на бараката се подаде някаква...

– Ти пък какво си! – Лина ококори очи и се вторачи в градината. От втория етаж съседният двор се разстиляше като на глан.

– Гладна ли си, момичето ми? Хапни, а после ще излезем на разходка. Знаем, знаем, но там не може вече – продължи да нарежда фигурата в съседния двор и току хвърляше скришни погледи към момичето.

Нагвесена над перваза със зяпнала уста, Лина въобще не се прикриваше. Най-накрая фигурата рязко се изправи и се обърна към нея.

– Ало, какво си ме зяпнала, а? Така ли ви учат в града! Никакви обносци нямате! – изкреця жената (да, макар и да подлежеше на съмнение, все пак се оказа жена) и размаха триона, който държеше в ръка. След това грабна заека под мишница и изчезна с него в бараката.

Едва тогава Лина се окопоти.

– Аха! Ето го и трионът! Три от три! Браво на мен.

Тя нахлузи грехите си и изхвърча от стаята, но след по-малко от пет примигвания се върна и претърси леглото на брат си за габърчето. Щеше да си го запази за друг път. Точно сега не му беше толкова яросана.

Долу миришеше на мекици с пудра захар.

– Мням – Лина се облиза. – Мамо, знаеш ли каква е тази жена, гето живее до нас?

– Да, госпожа Стефания Шиева. Доколкото чух от другите съседни, се преместила тук преди десетина години. Изглежда като човек, който си има много грижи на главата. Не искам да ѝ създаваме проблеми.

– Мен ако питаш, изглежда по-скоро като човек, който създава проблеми. Шантава една такава. Стефания – Шантавѝя. Ха-ха!

– Лина!

– Добре, добре! Какво ще кажеш с Никол да ѝ занесем няколко мекици и да се представим? – Лина се усмихна, а майка ѝ се намръщи.

– Сигурна ли си, че нямаш нещо наум?

– Честна гума.

– Добре, но да не ни изложите, моля те.

Лина грабна чинията с мекиците и изхвърча навън.

– Хайде, Нико! Ела да се запознаем със Стефания-Шантавѝя!

– С кого?

– Ще видиш – отговори му, след което изхвърчаха на улицата.

– Почукай, ге! – изкомандва тя, като застанаха пред дъсчената вратичка.

– Е, защо аз!

– Почукай, почукай! Ти, ти. А пък аз ще говоря.

Нико почука, а Лина моментално отстъпи крачка назад и захана мекица. Когато Стефания отвори, Нико не беше подготвен за външния ѝ вид и извика толкова силно, все едно бе видял най-големия си кошмар. Отблизо съседката им изглеждаше още по-зловеща. Очите ѝ – малки и сиви, едва се забелязваха, но пък огромен орлов нос заемаше половината ѝ лице. От долния му край се спускаха дълбоки бръчки, които кръстосваха пътища с няколко забити черни косъма. Облеклото ѝ перфектно допълваше цялостното първо впечатление.

Беше обува в два различни плетени чорапа (през лятото!), налъми като на бабата и дягото на близнаците, отрязани дънки до под коляното, огромна избеляла тениска с някаква щампа отпред, синя манта и шапка с козирка, под която се развя-

ваха сплъстените ѝ прошарени коси. Лина се разсмя и парчетата мекица се разхвърчаха от устата ѝ.

– Да ми се подигравате ли гойдохте?

– Всъщност да се запознаем – каза Лина и подгаде чинията на брат си, захана своята мекица в уста, избърса мазните си ръце в панталонките си, взе си отново мекицата и подгаде другата си ръка. – Аз съм Лина.

– Аз съм Нико. Вчера се нанесохме – присъедини се и брат ѝ.

– Знам. Игвате от града. Скоро ще се напълни с такива като вас – изсъска. – Има ли друго? – попита госпожата.

– Всъщност да. Тази череша вкусна ли е? – попита Лина и кимна към дървото, което растеше пред оградата между двете къщи и по горните клони черешите вече апетитно червенееха.

– Какво те засяга? – отговори Стефания. – Това е МОЯТА череша. Аз се грижа за нея, откак съм тук.

– Хм – каза Лина. – На мен ми изглежда да е точно толкова пред нашата ограда, колкото и пред вашата.

Стефания се обърна към Нико:

– Само да съм ви видяла да се катерите или да

ядете от дървото. А сте припарили до него, а съм ви видяла сметката.

След това понечи да затвори вратата.

–А, чакайте, чакайте – каза Лина и тикна чинията в ръцете ѝ. – Всъщност ние дойдохме за мекиците. Хапнете, пък ще ни върнете чинията после.

Госпожата само ги изгледа, взе чинията и изсумтя. След това тръшна вратата под носа им.

– Аз няма да ям повече от тая чиния – каза Нико. – Защо си толкова гадна, искаш да сънувам кошмари ли?

– Добре де, трябваше да те предупредя колко е ужасна, ама имам идея, почакай да видиш – ухили се Лина, погледна към черешата, прецени, че е идеална за катерене, и заподскача към къщата, а от него-изядената ѝ мекица щедро се сипеше пудра захар по пътя.

Глава 4

В КОЯТО СЕ РАЗКАЗВА ЗА ЕДИН ЕКСПЕРИМЕНТ С ГВОЗДЕИ И ЕДНА НАРУШЕНА ЗАБРАНА

– Готов ли си? – Лина застана със скръстени ръце пред брат си. Беше махнала джипанките и се беше обула с гуменки. Така щеше да ѝ е по-удобно да се катери.

– Първо ела да видиш! – Нико извика Лина и ѝ показа дъската със забитите пирони.

– И?

– Гледай сега! – каза той и наду един балон, след което го постави върху гвоздеите и го натисна отгоре.

Балонът не се спука.

– Стана! Наистина работи.

– Дай на мен! – Лина издърпа гръската и балона от ръцете на брат си и го натисна отгоре. Балонът се посплеска, но не се спуска. – Готино! Таме, виж! – извика и баща си.

– Да, има такъв номер с жена, която ляга върху пирони и не се набучва. Защото налягането се разпределя върху всичките пирони – обясни Христо.

– Значи да го пробваме с жив човек? – попита Лина.

– Глупости! Знаеш ли колко пирони ще ни трябва! – отвърна Нико.

– Измислих! – тя гръпна Нико настрани и му пошушна на ухото, за да не чуе баща им.

– Луда ли си, ще ни убият!

– Не викай! – скара му се Лина.

– Плюс това ме е страх от нея – смотолеви Нико. – А и как точно си го представяш? Няма шанс да вляза там.

– Никъде няма да влизаш. Той ще излезе сам. А ние само хоп, шляп и така – тя направи някакви странни знаци с ръце, а в другия край на двора Мариана се обърна към Христо.

– Пак нещо са намислили, трябва да ги държим под око.

– Много ги мислиш, добре са си. Виж как хубаво се разбират днес – усмихна се баща им.

– Ти все така казваш и после в училището на мен ми мърморят.

– Да, учителката им ще си отгърне чак когато станат пети клас и вече не трябва да се занимава с тях – разсмя се той. – Още само година...

– Не е смешно. Време е да спрат с пакостите. Много добре разбират какво правят и въпреки това продължават! – настоя Мариана.

– Добре, шефе! Обещавам да ги държа под око.

Всъщност гецага никак не бяха лоши. В училище имаха високи оценки по всички предмети. Нико беше фурия по математика и се научи да чете още на пет, а Лина рисуваше страхотно. Но в междучасията всичките им дяволи излизаха наяве. Любимото занимание на Лина беше да хване някое момиче за ръката и да започне да го тегли с все сила след себе си – по коридорите, по-стълбите, из стаята. Беше дребна, но хватката ѝ беше силна, а и обикновено този импулс я връхлетяваше така спонтанно, че резкият приток на адреналин не позволяваше на жертвата ѝ да мисли за спасение, а по-скоро само да се настрои на нейната скорост, за да не се претрепе някъде. Провиненията на Нико бяха от

по-различен характер. Той често се промъкваше в кабинета по биология, където учеха големите ученици, за да зяпа препарираните експонати, а веднъж отключи с фиба на сестра си ключалката към хранилището в кабинета по химия и си открадна бурканче със сяра на прах. Майка му се черви и извинява пред директора, а баща му мъничко се възгордя. Той не умееше нито много да им се кара, а още по-малко да ги наблюдава.

Но този път си наложи да ги следи с поглед. И наистина почти 10 минути ги дебнеше над вестника си, но те само кротко шетаха по двора и по нищо не изглеждаше да кроят нещо притеснително. Затова по някое време се зачете в една статия за „Ливърпул“ и прогнозите за утрешния мач с „Байерн“ и не забеляза как Лина и Нико влязоха в кухнята и се измъкнаха на пръсти с два моркова.

– Къде с тия моркови? – извика Мариана отвътре.

– Ще ги ядем! – провикна се Лина и се изкуска в шепи.

– Не може просто да му ги покажем и той да тръгне след нас. Не е куче – обясни Нико.

– Няма да направим така. Ще ги надробим на парченца и ще ги посипем от тяхната врата към

нашата. Като онези гвамата, сещаш ли се? Момчето и момичето.

– Хензел и Гретел? – вдигна вежди Нико.

– Точно.

– Ама те хвърляли камъчета да не се загубят.

– Ами ние пък ще хвърляме парчета моркови, за да се намерим. Заекът да се намери с нас. Ох, защо толкова бавно загриваш на моменти, ще полудея.

– Няма да стане.

– Ще стане.

– Няма да стане! – натърти Нико.

– Ще стане! – просъска Лина и стисна брат си за ръката. – Той е грозен, но виж колко е кльощав. Като надуши храна, и моментално ще готърчи.

Нико въздъхна и отхапа парче от моркова.

– К'во правишиш! Не го яж! – изпуска Лина.

– Не го ям, а подготвям парчетата. Да ти се намира нож подръка случайно? – Нико изплю отхапаното парче в дланта си и го завря под носа на сестра си.

– Добра идея. Не се бях сетила – съгласи се Лина и също заръфа моркова.

Когато събраха достатъчно, се огледаха зад гърба си и тя извика към баща си:

– Отиваме да си вземем чинията от мекиците!

– Дообре – отговори бащата, но всъщност в този момент го занимаваше повече защо няма да пуснат Мохамед Саллах да играе утре.

Нико и Лина се промъкнаха до съседката, но всъщност нямаха намерението да почукат, за да си поискат чинията. Вместо това Лина провря ръката си през процена между вратата и оградата, напипа резето, вдигна го и натисна гръжката. Вратата тихичко проскърца и се отвори.

– Така – прошенна Лина. – Сега да намятаме стръвта и да се качим да гледаме как грозната муцуна ще се хване в капана.

– Няма да стане, но както искаш – Нико вдигна рамене и започна да мята хапки моркови по пътя.

Лина хвърли едно-две парчета в двора и направи знак на брат си да се покатерят на дървото. Пръв тръгна Нико, но тъкмо когато качи крак върху първия клон, се спря.

– Видя ни! Бързо! – той скочи на земята и гвамата се мушнаха в техния двор преди родителите им да са ги усетили.

– И сега какво? – попита Нико.

– Ще надгърнем зад оградата да видим дали не е довтасал.

Но щом отвориха вратата, вместо Фръц, пред

тях изникна съсухрената фигура на Шантавѝя. Лина подскочи от изненада.

– Дойдох да върна чинията – усмихна се госпожата и гупката в предните ѝ зъби зейна заплашително. – И да благодаря за морковите. Моят Пфръц много ги хареса. Почти колкото тревата в двора ви.

– Ъ, какви моркови? – Лина погледна в земята.

Шантавѝя се навесе толкова близо до лицето ѝ, че Лина усети дъха ѝ и примижа с очи. Колко бяха дълбоки бръчките ѝ! Човек би могъл да загуби игла в тях. Чу отчетливо гумите:

– Слушай ме внимателно, кукличке... Не искаш да си имаш работа с нас. Затова не ме закачай, иначе ще си изпатите и гвамата. И мисля, че ви предупредих за черешата. Ясна ли съм?

След което съседката се изправи, разроши главата на Нико с кокалестата си ръка и се провикна към баща им:

– Хубав ден, г-н Стоянов!

– Хубав ден, г-жо Шанта, тъъ, Стефания!

Госпожата изгледа внимателно ту единия, ту другия, после се въртна и тръгвайки към дома си, извика зад себе си:

– Хайде, Пфръц!

Но Фръц не се виждаше никъде наблизо около краката ѝ.

– Тая е пълно куку, Шантавѝя до шия! – Лина погледна към Нико, който още не дишаше. – Но ще направим експеримента с гвоздеите и заека, пък да става каквото ще!

– А, не, не. Аз се отказвам. Тръпки ме побиват и от Шантавѝя, и от заека ѝ.

глава 5

ШАНТАВИЯ ВАРИ СЛАДКО ОТ ЧЕРЕШИ, А ПЪК БЛИЗНАЦИТЕ Ѐ ПОМАГАТ С КАКВОТО МОГАТ

– Ох, ще се пръсна! – проплака Луна с пълна уста и струйка яркочервен черешов сок протече по брадичката ѝ...

Беше средата на юни и черешата вече презряваше.

– Ами, нормално, тъпчеш се като прасе – каза Нико. – Пък и нали сме се покатерили, за да я шпионираме, а не за да ядем – допълни, след което се пресегна към един отрупан клон точно над главата му и откъсна две зрели череша.

– И ти ядеш! – отбеляза веднага Луна. – Плюс това те вече презряха. Да ги оставим просто да се развалят ли?

– Ям, но не се тъпча! Шшш! Тихо! Ето я!

Луна затаи гръх между клоните и присви очи, за да фокусира по-добре какво става. Стефания тъкмо беше излязла и ровеше из вехториите по двора.

– Гледай я днес как се е облякла! – разхихика се Луна.

Черешата беше идеално разположена на около метър, метър и половина пред оградата на тротоара, точно до улицата. Беше почти обяд и слънцето прежуряше, но тайната наблюдателница на Луна и Нико сред клоните и листата на черешата беше сенчеста. Изглежда, съседката им през ограда също нямаше проблем с жегата, защото отново беше с вълнените си чорапи, но този път отгоре ѝ се вееше само нещо прилично на оранжев комбинезон.

– Днес е в лятно настроение – отбеляза Нико. – Виж оранжевото как добре подхожда на цвета на зъбите ѝ.

Луна аха да се разсмее, но запуши с ръка устата си, за да не ги издаде. Шантавия усети шума, моментално вдигна поглед и започна да се озлежда.

Децата чуха как си мърмори, но в крайна сметка само размаха юмрук във въздуха, изпуфтя и, за щастие, не ги забеляза.

– Лина! – просъска Нико. – Тихо!

– Да, да, да – прошепна сестра му. – Ти тихо сега. Гледай!

Шантавѝя изчезна зад къщата, след което се появи, нарамила огромен бакърен казан. Пуфтеше и пръхтеше, докато го носи, а слънцето така я напичаше, че канки пот се стичаха по лицето ѝ.

– За какво ѝ е притрябвал този казан? – попита Нико.

– Сигурно най-накрая е решила да сготви заека. Виж колко е кльощава, сигурно въобще не ѝ достигат парите за храна – предположи Лина.

– Да бе! Тоя заек пък щото много ще я нахрани, плюс това е болен. Гледай колко е проскубан.

– По-скоро е стар като нея – прошепна Лина. – Виж, виж го как ѝ се вре в краката като няк’во куче.

– Ппппфффръц! – извика Шантавѝя, а Лина и Нико подскочиха на клона от пискливия ѝ глас. – Казах ти да не ми се вреш в краката, че ей сега ще те мушна в казана!

– Видя ли! – каза Лина. – Иска да го сготви.

– Да бе, глупости! Гледай, гледай!

Стефания разстла въглени по земята, а отгоре им намята съчки, гъсчици, клони и суха трева. След това пална клечка кибрит и започна да духа в пушека, за да се разгори. Когато накладе хубав огън, сложи отгоре му скара и затътри казана. Повдигна го с усилие, поотупа се, сложи ръце на кръста си и каза:

– Такааа, а сега гоїде време за черешите! – след което изчезна вътре в къщата.

Лина и Николко се спогледаха.

– Да се омитаае! – отсече Николко.

– Чакай, чакай! Нали не си мислиш, че ей сега ще гоїде да бере черешата, стой малко мирен!

– Ти стой! Аз се махам оттук – каза Николко и се запуска надолу.

– Пъзльо-бебе! – викна след него Лина и се качи още един клон по-нагоре. Даже Шантавѝя да заста-
неше отдолу, много трудно щеше да я различи в гъстите листа на гървото.

Николко се мушна в техния гвор, но точно като хлопна вратата зад гърба си, чу как портата на съседката им изскърца. Веднага подаде нос навън.

– Здравейте, госпожо Шиева! – извика престорено бодро.

– Здрасти – отговори госпожата без въобще да го погледне. В ръцете си носеше метална кофа и една стълба.

– Какво ще правите? – приближи се Николко.

– Да не си сляп? – отговори Шантавѝя. – Ще правя сладко, но ми трябват черешуи.

– Ааа – каза Николко и кимна.

– Бъъ! Имаш ли други въпроси? – попита го.

– Ако искате мога да ви помогна? – предложи Николко. Колкото вас съм на височина, а пък няма да се изморя така.

Едва тогава Шантавѝя се обърна, за да го измери от главата до петите с поглед.

– Може, щом пък искаш – каза тя и му връчи стълбата. – Почвай от най-горните клони. Там вече презряват.

– Аха, аха – кимна Николко и се заизкачва по стълбата. Погледна и видя подметките на Лина. След което се провикна към върха. – Е, готови ли сте да скачате към кофата, черешки?

„Готови сме“ – подсмихна се Лина от стратегическата си позиция и почна да пълни шепите си с черешуи. Николко едва бе посегнал с ръка нагоре между клоните, когато по главата му се посипаха първите зрели плодове.

– Целият ще се омацам така – проплака той.

– Може да се мацаш, но гледай да береш и много много да не ядеш – изкомандва го Шантав̀ия.

А отгоре Луна вече хвърляше цели клонки, отрупани с черешу. Не след дълго целият тротоар беше покрит с килим от плодове, а Никол и Шантав̀ия напълниха кофата няколко пъти. Накрая тя протегна ръка към момчето и му каза:

– Благодаря, дете. Оказа се госта по-свестен от сестра си.

Тогава една череша изненадващо се приземи точно върху главата ѝ. Стефания изпуфтя и погледна нагоре, но слънцето я заслепи.

– Не, не. И тя е много свята – каза Никол и се усмихна широко. – Честна дума!

– Все ми е тая. Стига да не ми се мяркате пред очите – приключи разговора Стефания и си влезе обратно в двора.

– Пст! – извика отгоре Луна.

– Слизай бързо! – нареди ѝ Никол. – Видя ли каква беля щеше да стане!

– Тихо, тихо! Имам план! Отиди и донеси пакета със солта от шкафа под мивката – изкомандва Луна.

– Полуся ли!? Слизай веднага! – просъска Никол.

– Никол! Веднага отиди и го донеси!

Брат ѝ въздъхна дълбоко и се отправил към къщата. След малко се върна с пакет сол и го размаха пред Луна, а тя на свой ред му отговори с вдигнат палец, след което му направи знак да мълчи. Минаха 10-тина минути, а Никол все така мълчеше долу и се въртеше под слънцето като муха без глава. Накрая не издържа и извика тихо.

– Луна, аз влизам. Писна ми да вися тук!

– Чакай! Върни се! Тъкмо сега е моментът. Никол! – но брат ѝ оставил пакета със солта на земята и се прибра у тях.

– Ама че си! – просъска през зъби Луна и се запуска.

Грабна солта и се надигна на пръсти над оградата. Трябваше да се действа или сега, или никога. Шантав̀ия тъкмо беше влязла в къщата, а черешите вече къкреха на стъкмения огън в двора. Луна бавничко отвори вратата и се промъкна на пръсти. Сърцето ѝ щеше да се пръсне. Разтвори солта и ръсна госта от пакета в казана. След което го разбърка с голямата лъжица, така че да не останат никакви следи, и се изниза точно толкова ловко и тихо, както беше влязла. На излизане от портата обаче усети ограскване по крака.

– Ау! – изпуска Лина и се пресегна към нараненото място. Погледна надолу и видя кървавочервените очи на заека, когото я зяпаха.

Стомахът на Лина се сви и тя с насълзени от болка очи се измъкна от вратата, накуцвайки. Върна се у тях и Никол я посрещна от входа:

– Какво стана?!

Тя само го погледна, стисна устни и му показва раната.

– Ти си виновен! Как можа да ме изоставиш!

– Е, откъде да знам за какво ти е притрябвала тази сол – оправда се брат ѝ.

– Толкова ли не се сети! Всичко трябва да върша сама!

– И? Стана ли? – попита я.

– Стана! Само че тъпият заек накрая ме огра. Дано Шантавия не ме е видяла. Ела да шпионираме от моята стая.

Двамата се качиха на горния етаж, клекнаха до прозореца и надигнаха глава точно толкова, че да могат да наблюдават, без да бъдат забелязани. На двора бабата се суетеше около казана точно като вещица над своите отвари.

– Изглежда все едно вари кости и кокоши крака, и други вещерски загости! – отбеляза Лина.

– Кои знае. Може слякото да е само за прикритие, а вътре все пак да е мушнала нечия глава – каза Никол.

– И така да е, няма да ѝ е никак вкусна, след като изсипах в него толкова сол – изкиска се Лина.

– Децааа, прибрахме се! – разнесе се гласът на майка им от голния етаж. – Всичко наред ли е?

– Всичко е наред, мамо – отговори Никол също с вик отгоре, а Лина допълни:

– Как да е. Скука! – и се ухили към брат си.

глава 6

ЗА КАТЕРИЧКА, КОЯТО Е ВРЕМЕННО ИЗЧЕЗНАЛА, И ЗА ЕДИН УЖАСНО ПОДЪЛ НОМЕР

– Няма я, няма я! Никъде я няма! – Луна крещеше и се дереше с пълно гърло, докато обръщаше стаята си с главата надолу.

– Сигурна ли си, че не си я забравила в киното? – попита майка ѝ съвсем тихо, защото знаеше какъв порой от гуми щеше да се излее отгоре ѝ след този въпрос.

– Не съм я носила въобще в киното. Въобще не я взех от колата. Въобще не знам гали съм я местила и тук! Писна ми да не ми вярваш, като

казвам нещо. Излез оттук. Ядосана съм ти! Искам баща си!

Мариана излезе от стаята и въздъхна дълбоко. След което извика:

– Христо, моля те, ела. Иска теб!

Той завари Луна обляна в сълзи да преобръща стаята си.

– Няма я, никъде не мога да я намеря – изплака Луна.

– Къде я видя за последно, милчка? – попита баща ѝ.

– Снощи се сетих, като си легнах, че остана голу във всекидневната, но ме беше страх да сляза сама и затова спях без нея. А днес толкова бързахме за киното, че съвсем изключих да я потърся – Луна избълбука гумите като придошла река, след което пак се захлуни в леглото и цялата се затресе. – Катеричката мишшшшш!

Баща ѝ започна да я милва по косата. В този момент Нико предпазливо подаде глава зад вратата, но Христо му направи знак да изчака отвън. Той се спусна по стълбите и изчезна на двора да довърши новото си творение – червеевата кула за градината. Майка му можеше да мърмори против червеите сега, но щеше да види тя после, като

започне неговата кула да произвежда най-хранителния органичен тор. Нико клекна до пластмасовия контейнер и започна да го пълни с пръст. Гребваше лопатка и я изсипваше вътре, после още една, после още една и така, докато не успя да го напълни до средата. Сега трябваше да сложи червеите, а после хранителните отпадъци, да я облепи с изолирбанг и готово. Огледа се за купичката с червец, която бяха купили с баща му от рибарския магазин, но тя се беше изпарила. Нико отиде да провери зад къщата, но изведнъж нещо привлече погледа му и той се затича към дъсчената ограда в края на двора при храсталациите.

– Катеричка! Ето къде си се била скрила! – извика.

Плюшената играчка на Лина стоеше оплетена в малинака, все едно е водила борба за оцеляване с тръните и сега просто се беше предала. Нико внимателно я измъкна, поизтупа я и я притисна силно към гърдите си.

– Лунаа! – развика се още от вратата. – Намерих Катеричка! Беше отзад в храстите! Милата тя, цялата е награна. Защо си я метнала там? – едва си поемаше въздух Нико, когато се изкачи и влетя в стаята на Лина.

– Катеричка! – тя протегна ръце, стисна я в презръдка и после погледна сериозно към Нико. – Какви ги плямпаш! Никъде не съм я оставяла. Казах десет пъти, че беше на дивана долу до малката масичка. Ти ли се опитваш да ми скроуш някой номер? А? А! А... Апчих!

– Не, естествено! Защо ми е да те лъжа. Наздраве. Толкова ми беше гадно да те слушам как реवेश – отговори Нико.

– И на мен ми е гадно собственият ми брат да... А! А! Апчих! Да ме лъже.

– Луда ли си! Не те лъжа. Наздраве.

– Е, как тогава.. А! А! Апчих! Абе, какво ми става!

– Наздраве. Сигурно е от многото реф. Така става.

– Апчих! Глупости... Апчих! Ми... Апчих! Говориш!...

– Да не ти е студено? Наздраве!

– Не знам... Ааапчих! Ще отида... Апчих! Да се... Апчих!

– Нищо не разбрах. Отивам да извикам мама – каза най-накрая брат ѝ.

Когато Мариана и Нико се върнаха, очите на Лина вече така се бяха подгули, че тя едва успя да

ги различава.

– Божичко, Лина! – майка ѝ допря ръка до челото ѝ да провери първо дали няма температура.

– Ха-ха, носът ти е като на клоун – засмя се Нико.

– Нико! – извика майка му.

– Апчих! – продължаваше Лина. – Ще ти... Апчих! Аз... Апчих! Един клоун!

– Ха-ха-ха – Нико се превиваше от смях на пода, а на Лина вече ѝ се въртяха звезди пред очите от кихане.

– Това е чиста алергия! – каза майка ѝ. – Я ми дай тази катерица!

Тя издърпа играчката от ръцете ѝ и я метна в другия край на стаята.

– Не! Тъкмо я намерих! – изпищя Лина, но тогава преброи, че минаха три секунди, без да кихне. Млъкна и преброи до още 5. – Спрях да кихам – отбеляза.

– Значи е от катерицата. Сигурно е прашасала в хрусталака – каза майка ѝ.

– Но от прах никога не кихам така. Така кихам само от кокошки! – проплака Лина. – Може и да не е от нея.

Стана и отново се приближи към играчката, но

щом се навее да я вземе и моментално кихна пак.

– О! Ами сега! Станала съм алергична към Катеричка! – очите на Лина, доколкото нещо се виждаше от тях, се напълниха със сълзи. Носът ѝ стана още по-червен, а брат ѝ се разсмя неугържимо.

– Нико, излез от стаята! – изкомандва майка му.

– Добре, добре, извинявай, няма вече – той се приближи към сестра си. – Ами ако я изперем?

– Как да я изперем! Опашката ѝ ще се съсине! – изплака Лина.

– А по-добре ли е да не можеш да я гушкаш! – погали я майка ѝ. – Всичко ще е наред. Моля те, успокой се. Обещавам хубаво да я нароша като изсъхне. Нищо няма да си личи – каза и я целуна, след което отнесе със себе си наголу Катеричка.

Напълни мивката с топла вода, сложи капачка прах за пране вътре и тъкмо щеше да я накисне в импровизираната ѝ вана, когато забеляза, че беше скъсана по шева под опашката.

– Първо ще те зашия и после ще те изкъпя – каза Мариана.

Но когато взе иглата и конца и започна да шише, обърна внимание, че шевът нагоре беше ужасно неравен.

– Е, ще трябва и малко да те поразпоря. Извинявай, но тези във фабриката направо са си оставили ръцете – и тя започна лека-полека да разшива плюшеното кожухче, докато в един момент...

– Ама, каква е тая работа! Нико, ела веднага при мен!

Нико слезе с подскоци по стълбите и застана на вратата на всекидневната.

– Е, изкъпахте ли се? – попита.

– Не съм го очаквала от теб! Това въобще не е смешно! Винаги съм си мислила, че ти си по-слушният от двамата, обаче с това... Много ме разочарова. Много. Направо не мога да повярвам! – каза и хвърли играчката до себе си на дивана, а от разпореното ѝ кожухче се разхвърча кокоша перушина.

– Това пера ли са! – извика Нико. – Стига, бе!

– Не ми се прави на луд, а отивай веднага да се извиниш на сестра си. Чуваш ли!

– Да, да, да! Дай, гай ми играчката, извинявай! – той я грабна и се затича обратно нагоре. Направо не беше за вярване!

– Гледай! – влетя в стаята при Лина. – Някой е изтърбушил Катеричка и я е напълнил с пера! С кокоши пера!

Лина се облещи насреща му.

– Ти?! Ти ли!

– Глупости, аз.

– Да, ти не може да измислиш нещо толкова гениално! Но кой тогава...

– Познай! На кого мама обясняваше вчера точно за алергията ти към кокошки, а? – попита Нико.

– На Шантавѝя, като ѝ донесе пилето да го направим на супа.

– Да! И мама ѝ каза, че не ядем месо, а тя само вдигна рамене и си замълча.

– Е, не. Това вече премина границата! – възмути се Лина. – После ние сме били лоши! Какво толкова сме ѝ направили? Само гето искахме да ѝ откраднем заека и насолехме сладкото.

– И се катерим по черешата? – вмъкна Нико.

– Това даже не се брои. Извинявай, но това нейното е с коефициент поне 14 по скалата от 1 до 10 на гадни номера.

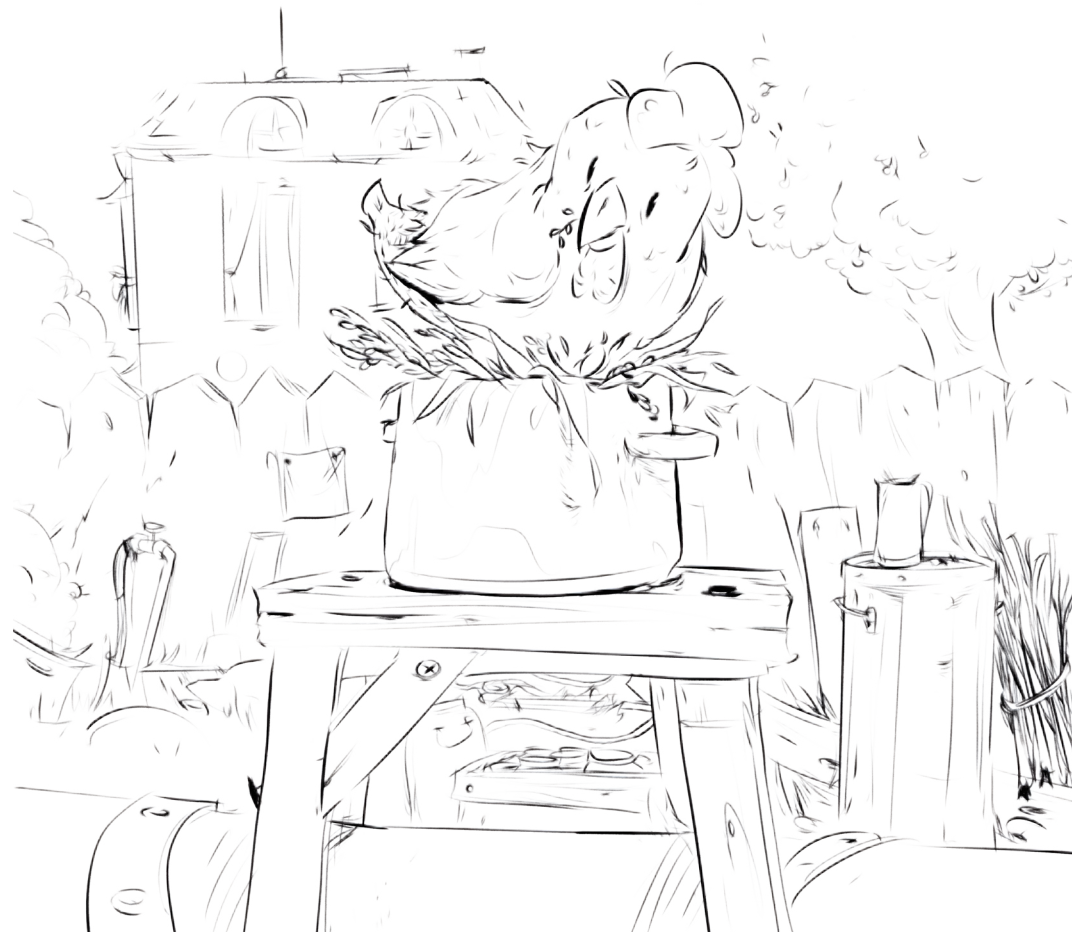
– Обаче как я е взела? Аз я намерих отзад в малините, все едно някой я беше хвърлил отгоре над оградата и затова се беше оплела.

– Може да е паднала от колата, когато се прибрахме и тя да я е видяла и така. Аргх! Леле! Място не си намирам! Само като си представя, че

Катеричка е била в ръцете на това чудовище, направо ми става лошо! Как ще я гушкам сега! Даже да я изпера, гадната ѝ физиономия все е пред очите ми. Нико, трябва да ѝ отмъстим, разбираш ли! Кажу ми, че този път разбираш. Кажу ми, чуваш ли! – Лина разтресе силно брат си за раменете.

– Да, га, га, разбирам – потвърди брат ѝ.

Само че не разбираше особено. Нико въобще не беше по отмъщенията.

глава 7

В КОЯТО ШАНТАВИЯ ДОШИЯ СЕ СДОБИВА С ЧУДЕСЕН ПОРТРЕТ

Още същата вечер Лина се въръжи с лист и моливи и зае поза за рисуване. Подпря глава на лявата си ръка, изплезе леко език, присви очи и моливът заигра върху белия лист. Лина откри, че това умение ѝ се уғава още в детската градина, когато се прибираше у дома с цял наръч рисунки. После в първи клас я записаха в паралелка с изобразително изкуство за ужас на Нико, който хич го нямаше в тази насока, но, тъй като бяха близнаци, в общи линии навсякъде вървяха в комплект. Веднъж, го-

като Лина завършваше портрет с водни бои на най-добрата си приятелка – тогава беше Мони, един техен съученик мина и разля бурканчето ѝ с вода точно върху кадастрона. Лина се разпищя, боите се разтекоха, а от Мони остана едно око, перчем коса и размитите форми на раменете ѝ. Тя плака много, а учителят ѝ господин Кирязов не спря да се превъзнася по преливката на цветовете и по загадъчното излъчване на портрета и каза, че ще вземе рисунката за изложба в края на годината. Родителите ѝ се пръснаха от гордост и после окачиха портрета в хола у дома и на всички разказваха, че това е първата картина на Лина. Така тръгна славата ѝ на художник.

Ето че тази слава предстоеше да се оправдае за пореден път, защото под уверените ѝ движения върху листа бавно започнаха да се очертават контурите на едно страховито лице, безформено тяло, смешно облечено в същия оранжев комбинезон от онзи ден и с неестествено големи ходила, обути в чорапи на дупки. Върху главата ѝ растяха заешки уши, а зад комбинезона се подаваше проскубана заешка опашка.

– Красота! – извика Лина, когато рисунката ѝ беше готова и тя стана от стола и я тикна в ли-

цето на Нико. – Какво ще кажеш?

– Все едно я е рисувал Куентин Блейк – отговори Нико.

– Не знам за кого говориш, но явно искаш да ми направиш комплимент – каза Лина и я притисна към гърдите си, след което се завъртя с нея.

– Художникът на Роалд Дал. „Матилда“, „Семейство Тъпашки“, „Вещиците“, сега ли се? Учили сме за него.

– Не. Тихо сега – прекъсна го Лина. – Не съм напълно готова.

И написа най-отдолу на листа:

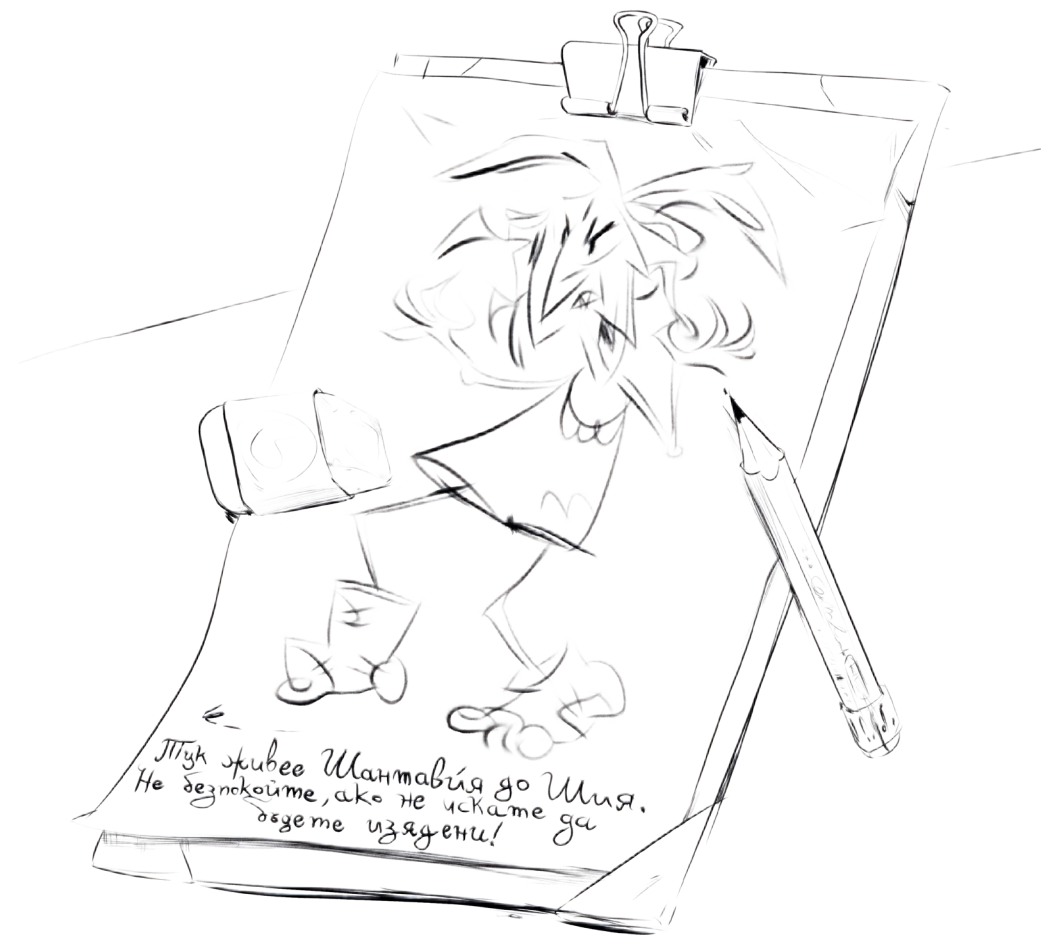
„Тук живее Шантавия до Шия. Не безпокойте, ако не искате да бъдете изядени.“

– „Изядени“ не е ли малко прекалено? – попита Нико.

– Прекалено беше онова с Катеричка – тросна се Лина. – Това е смешно. И далеч не е достатъчно, за да се мери с нейното. Но ще измисля и още.

– Сигурна ли си, че искаш да я ядосваме още повече? Може наистина да ни изяде... – поколеба се Нико.

– Ти на чия страна си? – погледна го Лина с упрек. Надигна се на пръсти, погледна през прозореца и видя, че на втория етаж у съседката им светеше. –

Хайде! Ела да забаламосаш нашите, за да не ме усетят.

След което взе пакетчето с габърчетата, измъкна се навън и отиде при портата на Стефания, където забодеше листа в четирите ъгъла и се изкуска.

– Така ти се пага! Това ти е за Катеричка, да знаеш. Сега цялото смотано село ще знае, че тук живее пълно куку – натърти и се врътна.

А зад вратата се чу грезав смях и един глас тихичко прошенна:

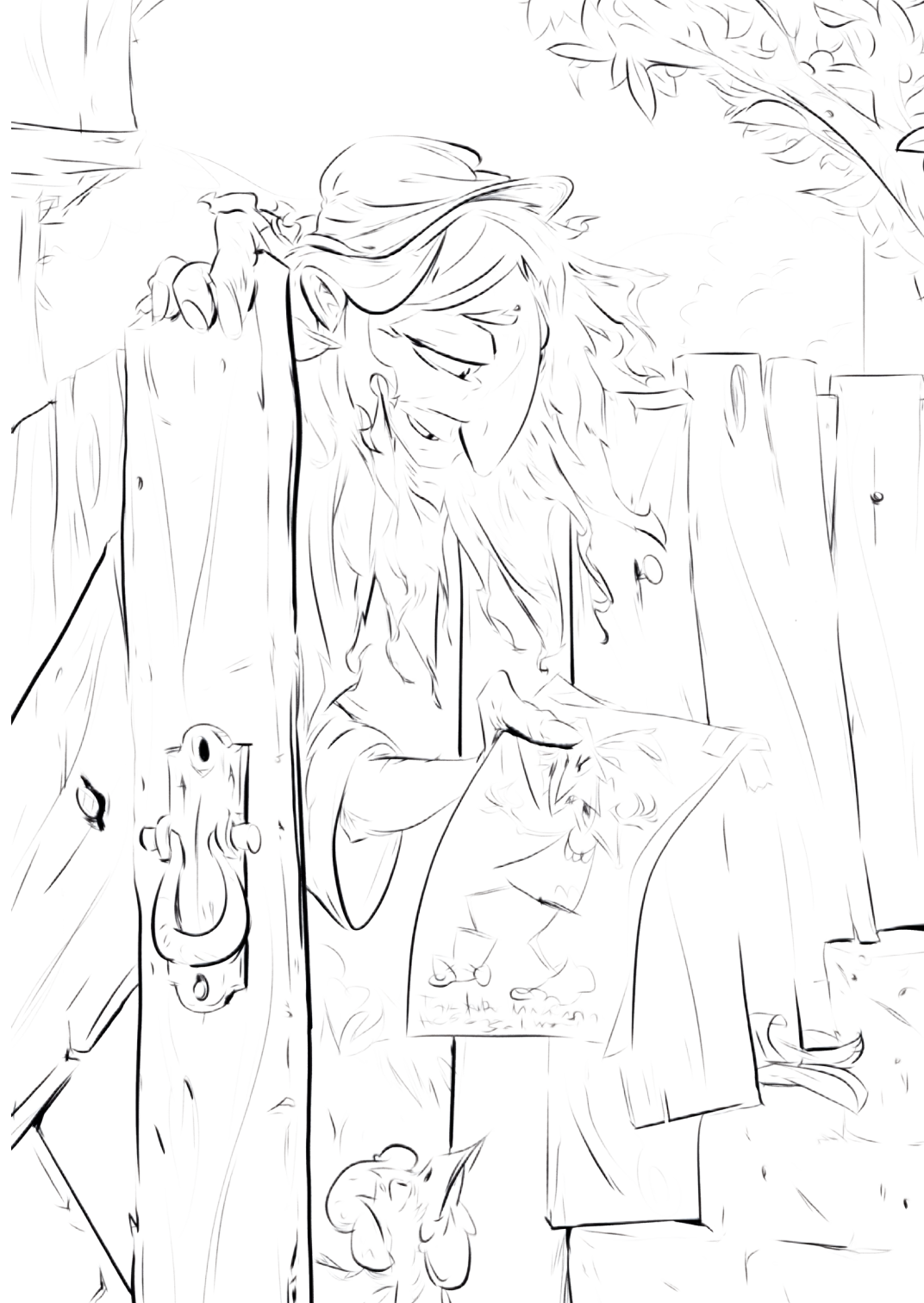
– Те и без друго не смеят да припарят от моята страна на тротоара.

След което вратата се отвори със скърцане, една рошава глава се подаде, огледа произведението върху портата, ухили се и, въпреки че се смрачаваше, не можа да отрече очевидното:

– Гледай ти, наистина е много добра.

Шантавия откачи рисунката, затръшна вратата и изчезна в къщата. Възцари се онази съмнителна тишина, която обикновено натежава, когато някое дете се затвори подозрително дълго в стаята си. И след която родителите обикновено откриват, че цената на спокойствието ще им струва най-малкото нови тапети.

Въпросната тишина продължи с дни. След исто-

рията с рисунката Стефания буквално се изпари – не се чу нищо от нея нито същата вечер, нито пък през следващите дни. Напразно близнаците се катереха по черешата и шпионираха – никой не им обърна внимание, никой не гоиде да ги заплашва, нито да размахва точилка насреща им. В един момент цялото това спокойствие ги изнерви. Нико се върна към научните си занимания, а Лина реши да поеме инициативата в свои ръце.

Дни наред упорито надничаше ту от перваза на прозореца в своята стая, ту подаваше глава над оградата пред къщата на Стефания. Стигна готам, че гори отвори вратата, която водеше към двора и и промуши глава вътре. Съседката им не се виждаше нито отпред, нито вътре в съборетината. Даже Фръц се беше изпарила. Това не можеше да продължава така.

– Нико! – Лина изникна пред брат си с ръце на кръста. – Това не може да продължава така.

– За какво говориш? – погледна я момчето.

– Трябва да използваме твоите експерименти, за да привлечем вниманието на Шантавѝя. Имаш ли нещо с огън?

– Съвсем си откачила. Не си ли спомняш, че мама ми забрани опасните експерименти, като

видя миналата година как запалих една пѝна в мивката.

– Е, оттогава е минала цяла година.

– И какво предлагаш? Да се промъкна и да запали двора и, може би? – попита с подигравка Нико.

– Просто едно невинно „Пуф!“, като при магьосниците. Запалваш пламък, който изгасва веднагически.

– Лина! – отнякъде се чу гласът на майка им. – Чувам те. Престани да наговаряш брат си за побобни щуротии. И влезте малко вътре, че е страшна жега.

Лина и Нико завлачиха крака по стълбите към стаите си.

– И все пак, представяш ли си така да бяхме насапунисали заека и да го запалим? – размечта се Лина.

– Понякога малко прекаляваш, да знаеш – попари ентусиазма и Нико. – Аз отивам да си чета. Искаш ли да гоидеш при мен? – покани я в неговата стая.

– Не – отговори Лина, която вече умуваше следващия си ход.

Остана само още едно, което можеше да се направи, преди да прибегне до влизане с взлом. Набра телефонния номер на Шантавѝя и зачака:

– Ало – чу се грезгавият ѝ глас.

– Аз съм Лина.

Мълчание.

– Помислих, че си умряла – продължи Лина.

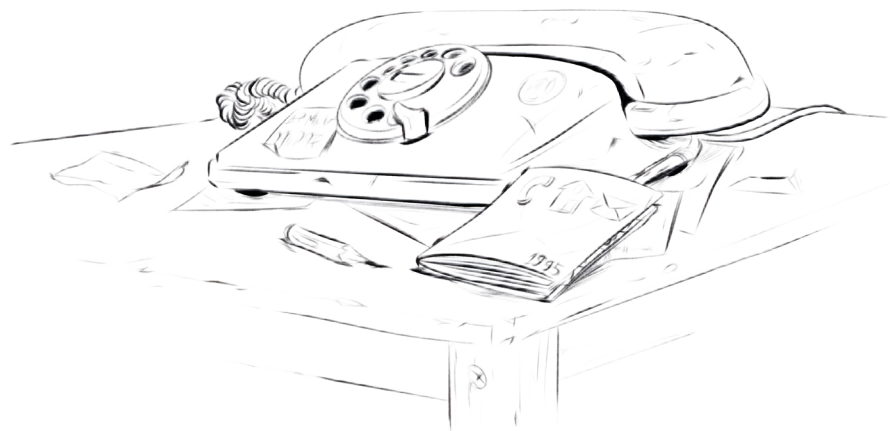
– Не съм, но май вече нямам търпение веднъж завинаги всички да ме оставят на мира – отговори госпожата.

Лина не знаеше кои са всички, но реши, че става дума най-вече за тях с Нико. Затова допълни само:

– Е, добре.

– Е, добре – повтори Шантав̀ия и затвори.

Лина тръшна телефона с яд. От другата страна на линията Стефания Шиева въздъхна дълбоко. Имаше ли смисъл да продължава да се крие? Ясно е, че вече много добре знаеха къде се е преместила. Следователно беше въпрос на време да догласат. При това близнаците далеч не бяха проблемът ѝ.

Глава 8

НИКО ПРАВИ ОПИТИ,
ЛИНА СКУЧАЕ,
А СТЕФАНИЯ Е НАРЕЧЕНА
„ПРЕОПАСНА“

След като помисли, че Шантав̀ия повече не иска да се занимава с нея и с брат ѝ, Лина се върна към обичайното си раздразнено настроение. Фактът, че следващите дни наистина се нижеха протяжно бавно и скучно, не подобряваше положението. Нико и Лина бяха пребродили цялото село, познаваха почти всички и всички ги познаваха. Махаха им през оградата, по-възрастните съседи им бутаха в ръцете я догат, я краставица, я някой плод, а по-младите само питаха: „Как са вашите?“. Лина

на няколко пъти излезе да се учи да кара ролери, но самата мисъл, че тя беше самичка, а приятелките ѝ се учеха заедно, не ѝ даваше мира. На всичкото отгоре постоянно падаше по прашната и неравна улица, по която до преди малко бяха минавали крави. Реши да остави тая работа с ролерите за светлото бъдеще. Разбира се, нямаше как да знае, че близкото бъдеще всъщност никак не се очертаваше светло по отношение на плановете ѝ да се учи да кара каквото и да било.

– Какво правиш? – Лина извика към брат си, докато се засилваше с все сила на люлката.

– Ще видиш – разсмя се Николко.

– Пак ли някой от твоите тъпни експерименти? – попита, но брат ѝ само поклати глава.

– Почакай, почакай.

Лина продължи да се люлее, а в този момент Николко ѝ извика да погледне и се отдръпна от пясъка пред себе си.

– Готова ли си?

– Не ме вълнува! – тросна се Лина.

– Както искаш! – каза Николко и запали бялата купчинка пред себе си.

Тя засвистя и запуши и изведнъж от пясъка започна да расте нещо черно и безформено. Поне в

началото беше такава, защото, колкото повече растеше, толкова по-бързо набираше скорост и височина и изведнъж черни стволоче като пана заизвираха от земята и плъзнаха към люлката на Лина.

– Ааааа! – разпищя се тя и вдигна краката си във въздуха, а брат ѝ се разтресе от смях.

– Николко, що за глупости! Затова ли изнесе захарта и содата! – Мариана дойде да провери каква беше суматохата.

– Велико! – баща му се затича към него. – Защо не ме извика!

– Искам всичко да се изчисти – намръщи се майка им, а Лина скочи от люлката и се затича към нея.

– Мамо, хайде да ходим до някой мол.

– Не мога, миличка. Трябва да довърша този превод до сряда, защото издателите бързат да пуснат книгата за началото на септември.

Лина се нацупи.

– Ако сега си живеешме в стария квартал, щях да изляза с момичетата, а не тук да гледам тъпните експерименти на брат ми.

– Миличка... Хайде в четвъртък да отидем на басейн, искаш ли? – опита да я омилостиви майка ѝ.

– Ако дотогава не съм умряла от тъпотия... –

повдигна рамене Лина и ритна един камък пред себе си.

– Моля те, не ми се сърди. Обещавам след ба-сейна да отидем до стария квартал. Аз ще пия кафе с леля ти Роси, а ти ще поиграеш с Мая и другите, става ли?

– Те сигурно вече са ме забравили – каза разгразнено Лина.

– Глупости. Не са те виждали всичко на всичко месец. Не преувеличавай. Хайде, отиди да си рисуваши или да почетеш, а аз ще поработя още малко и след това ще ми помогнеш с вечерята.

Лина се завъртя на пета и се изгуби навън. Но вместо да отиде при брат си и у баща си, грабна тротинетката си и излезе на улицата. Беше ужасно тихо и горещо. Само мухите бръмчаха. Пътят тънеше в прах, а въздухът трепереше от нагвисналата жега. Все едно времето го мързеше и беше спряло да се движи. Лина се почувства като последната оцеляла на планетата след някакъв страшен апокалипсис. „Може Шантавия да е направила някоя магия и всички да са се изпарили. Пуф!“ – докато разиграваше наум този катастрофален сценарий, пое по улицата, която се спускаше към дерето в края на селото, при главния път. Там имаше

страшно много комари, но поне беше по-прохладно заради гърветата и реката. Чертаеше плавни квадрати с тротинетката от единия до другия край на пътя, докато по едно време не чу кола зад гърба си. Обърна се и мина вдясно, но колата намали и спря до нея. Беше червена, доколкото можеше да се види от слоя прах отгоре ѝ.

– Ей, момиче! – някой отвътре ѝ извика.

Лина се погпря на гръжките и се наведе, за да погледне през отворения прозорец. На задната седалка седеше момче – горе-долу на нейната възраст, което само я погледна и продължи да си зяпа навън. Не изглеждаше много щастлив.

– Знаеш ли къде живее Стефания Шиева? – попита господинът от шофьорското място.

– Знам – отговори Лина.

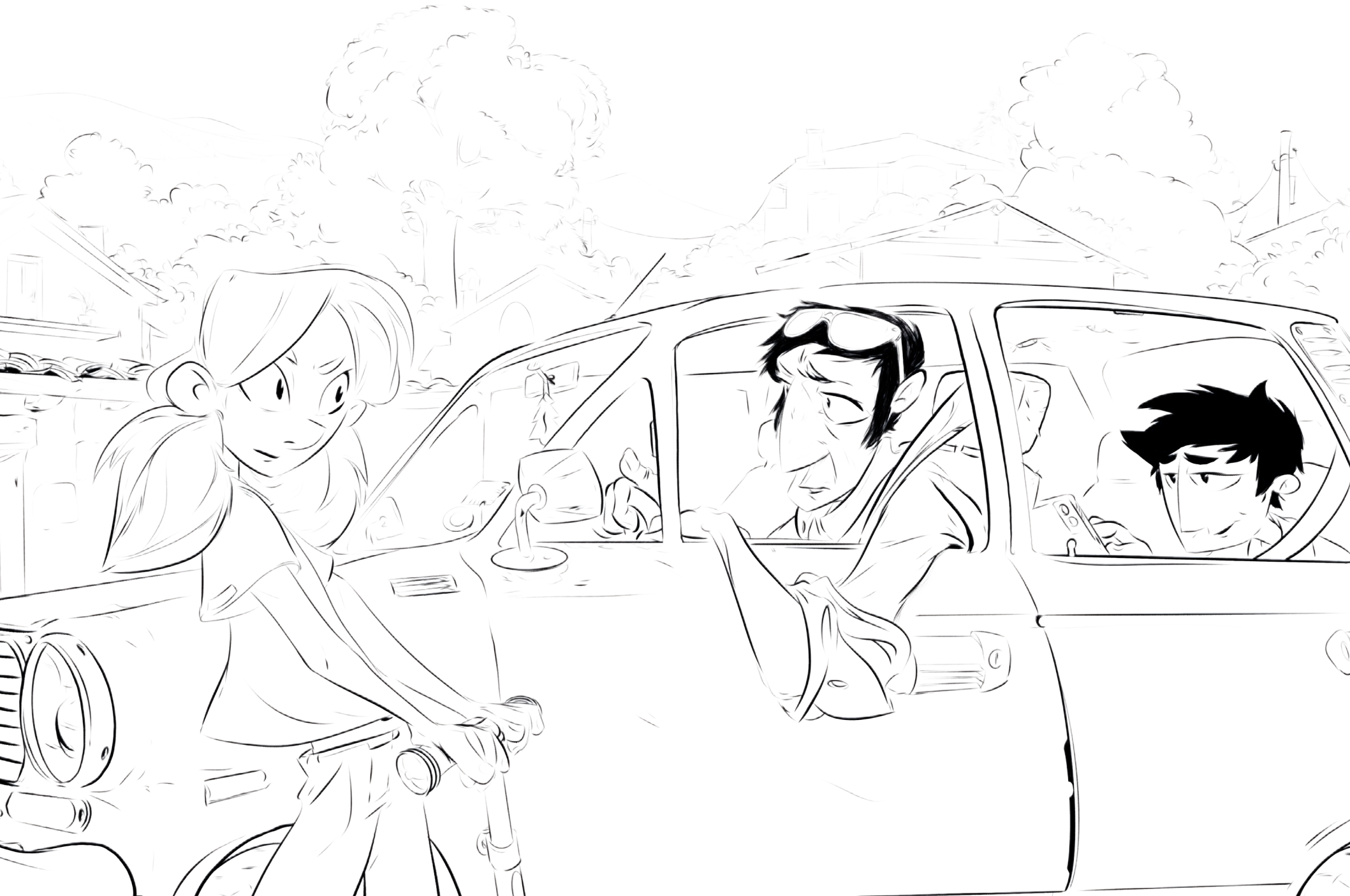
– Къде? – пак попита той.

Тогава Лина го огледа малко по-внимателно. Беше на около 40–45 години, с черна коса, сиви очи, орлов нос и лице, набраздено от белези. Не изглеждаше зъл, по-скоро малко луд.

– А вие защо се интересувате? – попита Лина.

– Защото я издирвам. Аз съм детектив.

Лина се ококори, а момчето отзад едва чуто се изсмя. Господинът бръкна в жабката и извади една

визитка, след което ѝ я подаде. На гърба ѝ пишеше „Детектив Владимир Чернишев“.

– Чернишев? – попита Лина.

– Да – каза момчето отзад. – Като черница.

Лина замига с визитката в ръка.

– Ами, въ, тя... В смисъл... Тя опасна ли е? – само това успя да измисли.

– Мхм – потвърди господинът. – Преопасна – а момчето отзад пак се изсмя, но този път направи знак към Лина: „Този е куку.“

Лина съвсем се обърка и се заозърта. Освен тях наоколо нямаше жива душа.

– Трябва да се прибирам – каза изведнъж.

– Чакай – извика мъжът. – Кажу ми къде живее.

– Няма такава тук – приключи разговора Лина. –

Объркали сте се.

След което се обърна назад и подкара тротинетката с всички сили. Добре, че я беше взела! Докато г-н Чернишев успее да маневрира, за да я последва, от момчето вече нямаше и следа. Тя се прибра у дома, за да разкаже на Нико случилото се. – Ела веднага – задърпа го за ръкава.

Двамата изтичаха зад къщата и баща им видя как тя разпалено обяснява на брат си нещо на тих

глас. Обаче от целия разговор успя да чуе само: „Като черница ли?“ – „Като черница“. Сключи вежди и напрегна слух, но Лина го видя и се провикна с усмивка:

– Всичко е наред, тате!

Е, щом всичко беше наред, значи нямаше за какво да се тревожи.

Глава 9

В КОЯТО ЛИНА ПАДА ОТ ЧЕРЕШАТА, А С ПРИКРИТИЕТО НА ШАНТАВИЯ Е СВЪРШЕНО

– Напекло те е! – каза Николко.

– Не ме е напекло! Ето, това е визитката му! Сам ми я даде – и Лина подаде визитката на брат си.

– Пф – изсмя се Николко. – Изглежда все едно е правена на Paint. Гледай какъв шрифт.

– Не се разсейвай, а чуи какво ти казвам! – тросна се Лина.

– Чернишев? Що за име? – замисли се Николко.

– „Като черница“ – така ми обясни момчето.

– Като черницаааа?

– Да, Черница – гъсеница – издекламира подигравателно Лина.

– Само гето се казва гъсеница – поправи я Николко.

– Всичко разваляш! Важното е, че му отива. Беше висок, кльощав такъв и мазен – направи физиономия Лина.

– А това момче, за което спомена? – попита Николко.

– Какво за него? Не знам, цъкаше си нещо отзад. И само се изсмя на няколко пъти.

– Хм.

– Хм, я! Да отидем да ги потърсим? – предложи Лина. – Може да ги засечем някъде.

– Таме – извика Николко. – Излизаме за малко.

– Да се върнете за вечеря! – провикна се отвътре майка им.

– Да-да-да-да – отговори Лина, но в този момент се спря като закована пред вратата. Отвън се чу шум на двигател. – Чу ли! – обърна се към Николко.

Двамата подадоха глави навън и видяха въпросната кола.

– Ето го! Това са те!

– Аз не виждам момче? – огледа се Николко.

– Шшшт! – сръчка го Лина.

Господин Чернишев излезе от колата, поразтегна се, изпука врата и пръстите си, все едно се готвеше да влиза в ръкопашен бой.

– Стеееф! – извика през оградата. – Знам, че си вътре!

Никакъв отговор.

– Стефанияяяяя!

– А вие двамата какво слухтите тук! – бащата на близнаците се приближи към тях и широко отвори вратата.

– Здравейте? – каза към Чернишев.

– Здравсти. Владимир – каза гъсеницата и протегна сухата си ръка. – Да знаете гали тук... Аааа, здравей! – погледна към Лина и разтегна усмивка от едното го другото си ухо. – Пак се виждаме значи.

– Христо – представи се и баща ѝ на свой ред. – А вие познавате ли се? – изненада се и се обърна към гъщеря си.

– Преди малко се запознахме – отговори вместо нея Владимир. – Лина бе така добра да ме упъти към къщата на Стефания.

– Не е вярно. Не съм казвала нищо – запротестира тя.

– Освен името си, очевидно – завъртя очи брат ѝ.

– Името ми ли... Как така знаете името ми? – намръщи се Лина.

– Откъде човек научава името на друг човек, милчка? Запознахме се и ти ми го каза, нима си забравила вече? А уж децата попивали всичко като гъби. Доста пресилено твърдение, не мислите ли, Христо?

Баща им склучи вежди, но точно тогава вратичката на Шантавѝя се отвори и тя подгаде рошавата си глава отвътре.

– Стига си дрънкар на хората. Влизай вътре, като ти е много зор – изкомандва го, а господин Чернишев се поклони с ръка на гърдите и каза само:

– Оревоар, до нови срещи! – след което изчезна в двора.

– Бързо на черешата! – изкомандва Лина към Нико.

Не беше виждала Стефания цяла вечност. Не можеше сега да изтърве и секунда от събитието, което вещаеше да се окаже най-интересното нещо за последните дни. Кой беше този? Какво искаше? Защо пък да беше опасна? Направо щеше

да се побърка от любопитство. Заузкачва се по дървото и тъкмо беше стигнала третия клон, когато някой ѝ извика от върха му:

– Ей, зрасти пак!

Сърцето на Лина подскочи, тя изпусна клона, който опитваше да хване, подхлъзна се с десния крак, загуби опора и полетя към земята. Приземи се с глухо тупване и писък, но се надигна и седна на земята все едно нищо не е било.

– Ей, добре ли си?! – брат ѝ я погледна уплашено.

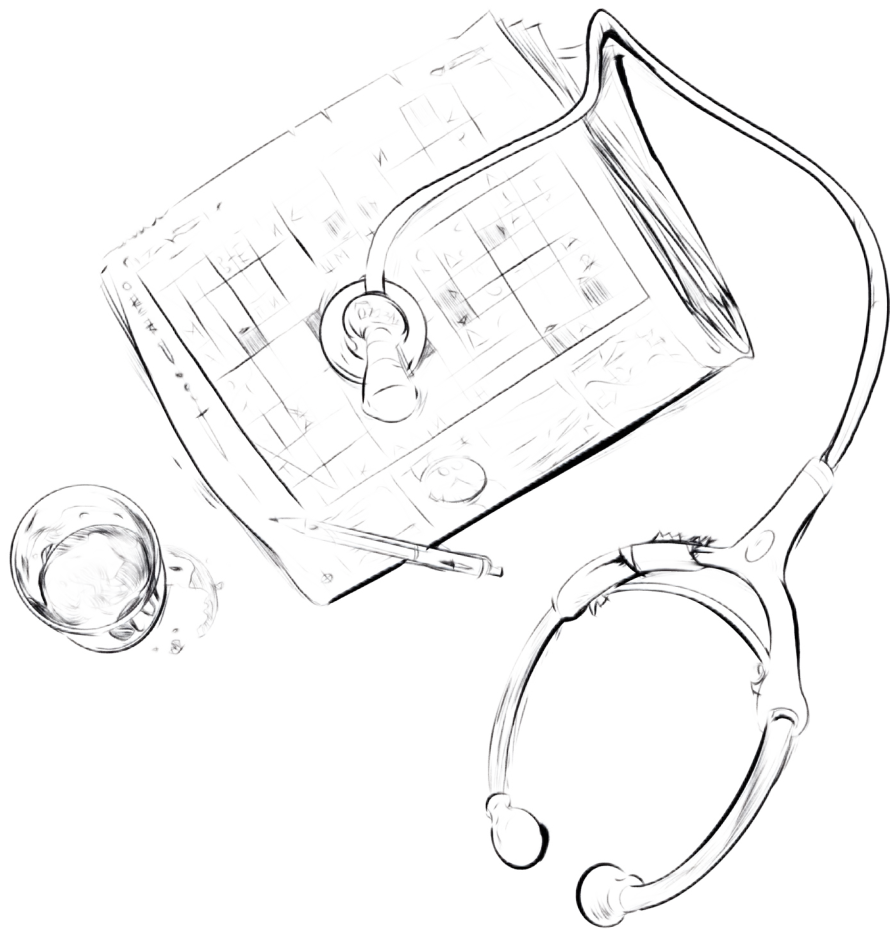
– Добре съм, разбира се, не виждаш ли! – тросна се.

– А тогава какво ѝ е на ръката ти? – попита Нико и посочи лявата ѝ ръка.

Тогава Лина погледна надолу и видя, че ръката ѝ от китката беше неестествено завъртяна на една страна и макар, че до онзи момент не изпитваше болка, изведнъж очите ѝ се напълниха със сълзи и тя нагаде оглушителен писък. Крясъците бяха толкова силни, че стигнаха до ушите на доктор Мураджиев в селската лечебница през две преки, чак долу на завоя. Той точно решаваше деветата кръстословица за деня и още щом чу детския рев, подскочи с вълнение. Пресегна се за

слушалките си, които бяха висели на закачалката толкова отдавна, че на маркуча му трябваше известно време да възстанови формата си.

Глава 10

**НИКО НАМИРА НОВ ПРИЯТЕЛ,
А ШАНТАВИЯ РАЗКРИВА КОЙ
Е НЕПОЗНАТИЯТ ПОСЕТИТЕЛ**

– Аз съм Пламен. Пацо – момчето протегна ръка към Николко, след като суматоката около пагането, прегледа и гипсирането на ръката приключи. – Още веднъж съжалявам за сестра ти. Не исках да я стресна. Сега сигурно ще ме намрази.

Момчетата вървяха напред, а възрастните ги следваха. Оказа се китката. Счупването се наричаше „зелено клонче“. Тоест беше леко пукнато, както би се пропукала жилава клонка при силно огъване, но без да се скърши. Съответно Лина щеше

да ходи с гипс всичко на всичко месец.

– Нико – отговори брат ѝ, докато зяпаше в земята.

– Тук ли живеете? – опита се да продължи разговора Пламен.

– Преместихме се преди малко повече от месец. Иначе бяхме в Златен вур в града. Ти?

– В Златен вур? Наистина ли? Половината ми клас живее там. Аз съм в Блатен вур.

– Е, и там не е лошо.

– Да бе, да. Пълни смотаняци са всички.

– Ходили сме там да ритаме на стадиона ви, като ни изгонят големите от нашия.

– Ритах ли? – попита Пацо.

– Да – излъга Нико. Беше ритал само веднъж – въпросния път. И никак не го биваше, затова момчетата повече не го и извикаха. Но това послъгване си струваше в името на доброто първо впечатление. – Ама тук няма с кого. Само със сестра ми сме – продължи. – Пък тя сега съвсем няма да е годна за игра.

– Е, ще цъкаш повече на таблета.

– Нашите не ми дават. Само по час на ден – изпусна се Нико. По дяволите, това не трябваше да го казва. Едно добро първо впечат-

ление може да се съсипе точно с няколко реплики.

– Човеек! – възмути се Пламен.

– Да, знам. Този какъв е? – Нико побърза да смени темата.

– Чичо ли? – попита Пламен.

– Чичо ли? – учуди се Нико.

– Да, изперкала работа. Мисли се за детектив. Въобразил си е разни щуротии за вашата съседка и обикаля по селата от пролетта. Обърнахме света да я намерим. Дълго време мислеше, че е умряла, но като разбра, че е жива, направо се побърка. А преди няколко дни намерихме и къде се крие и ето ни тук.

Шантавия да лъже, че е умряла! Издирва я детектив. Леле, само да кажеше на Лина.

– А ти защо си с него, щом така те гразни – попита го Нико, като се стараеше да не издава вълнението си.

– Работя за него – отговори Пацо.

– Как така работиш? – Историята съвсем се заплете. – На колко си?

– На 10. Ей така. Трябват ми пари, затова се налага. А и работата не е много тежка. Например търся села в Гугъл, настройвам картите на джи-

пиеса... Ааа, и визитките му аз ги правих – обясни.

– Ха-ха, честно ли! Видях ги аз.

– И?

– Какво „И“? Не си ли чувал за програми от този век? Ужасна е! Даже сестра ми ще я направи по-добре на PowerPoint-а.

– Хайде, Пламене! – чичо му се провикна от шофьорското място.

Пацо само измрънка, че „визитките си били много хубави, ама като не ти харесват, не ги гледай, или не, по-добре направи по-хубави ти, да...“. Но двигателят на колата вече ръмжеше и Нико не можа да чуе останалото. Пацо се качи и му махна отвътре, след което отвори прозореца и се провикна:

– Утре тук ли ще си?

– Ми тук ами, къде...

– Добре, ще те викна, като гоїдем.

– Да не сте припарили пак до къщата ми – размахна след тях юмрук Стефания. – Ще ми идва тука, да ми държи сметка за врели-некипели, за кой се мисли моя смотан пикльо, ще му кажа аз на него, да има да взема с кого ще се закача, хич не е познал дори.

– Добре ли сте, госпожо Шиева? – попита Мариана. – Имате ли нужда от помощ?

– Да, ако господинът ви е непознат... – намеси се и Христо.

– А, непознат – смотолеви Стефания – син ми е.

ГЛАВА 11

В КОЯТО ЛИНА
БУРНО ОПАКВА СЪДБАТА СИ,
НО ПЪК СЕ ЗАБАВЛЯВА
С ЕДНА КНИГА ЗА КЛОУНИ

В болничната стая сестра Михнева беше застлала чисти чаршафи, които пазеха за специални случаи, върху едно от двете легла, беше избърсала прахта от масичката, в малка вазичка беше намопила жълтурчета и посрещна Лина с „Добре дошла!“, Все едно тя се прибираше от лагер. Родителите ѝ се опитаха да убедят и доктора, и сестрата, че Лина не изглежда никак зле, за да остава чак да ноцува там, все пак ставаше дума само за пукната кутка, а и те живееха на две преки. Докторът само каза

сериозно, че това е травма, която трябва да се наблюдава 24 часа, а сестрата успокои Мариана, че ще се грижат за гъщеря ѝ като за свое дете. И как иначе, в тази селска лечебница не се беше случвало нищо за последната година. Само веднъж на месец баба Никифора идваше да си вземе рецепта и оставаше 3 часа на раздумка. От толкова решаване на кръстословици докторът почти се беше научил да пише отново четливо и аптекарката не пропускаше да го похвали на годишното събрание на фармацевтите във Великиград. Следователно, разбирате, че при така стеклите се обстоятелства за доктора и сестрата, благодарение на които те отново се почувстваха значими, нямаше никакъв шанс да пуснат момичето да си отиде веднага след гипсирането.

– Пфф, доктореeee! – Лина се въртеше в леглото и пръхтеше като ранено животно – Доктореееее!

– Лина, не е нужно да крещиш. Не са ти счупени краката, може да гойдеш при мен, ако е спешно – придигаше си важност докторът, като влезе.

– Спешно е. Трябва да се обадя – натърти Лина.

Докторът бръкна в джоба си и подигаше телефона си на Лина. Тя набра номера и зачака. Отсреща ѝ отговори притеснен глас.

– Доктор Мураджиев, всичко наред ли е? – Майката на Лина всъщност винаги звучеше притеснено.

– Мам, като идвате насам, гонеси ми таблета и нещо за ядене. Тук ми гадоха някакъв пълен буламач. Тотално е отврат. Искам нещо сладко.

– Всъщност е от мусаката на леля ти Цена – намеси се докторът. – Специално я прави за теб...

Но Лина само го стрелна с поглед и му направи знак да мълчи. Леля Цена, или сестра Михнева, можеше да се опитва колкото си иска да спечели благоволенieto ѝ, но нито мусаката, нито жълтурчетата ѝ бяха в състояние да я успокоят в този момент.

– Лина, няма да идваме. Нали се разбрахме – обясни майка ѝ. – Току-що се прибрахме. Тази вечер ще останеш да спиш там, а утре още сутринта ще дойдем да те вземем.

– Да, ако ме пуснат да си отида – каза Лина и погледна ядно доктора. – В града никой нямаше да ме кара да спя в тъпата болница.

– Стига, миличка. Знаеш, че исках да остана, но не ми позволиха. А утре ще ти сготвя, каквото си пожелаеш, обещавам ти – Мариана опита да омилостиви Лина, но тя продължи да мрънка.

– Ама знаеш ли колко е неудобно това легло! Цялото е на буци, а телевизорът даже няма нито една детска програма.

– Лина, виж каква книга ти гонесе брат ти. Остави я на масата до леглото. Почети си от нея и ще видиш колко бързо ще заспиш. И, моля те, не притеснявай повече доктора. Обичам те, до утре – с което приключи разговора, а Лина стисна зъби.

Очите ѝ се напълниха със сълзи. Подаде телефона на доктора и извърна глава към прозореца. Навън небето беше ясно, но не се виждаха звезди. Само Луната се пулеше насреща ѝ, забрадена в мъглива премяна.

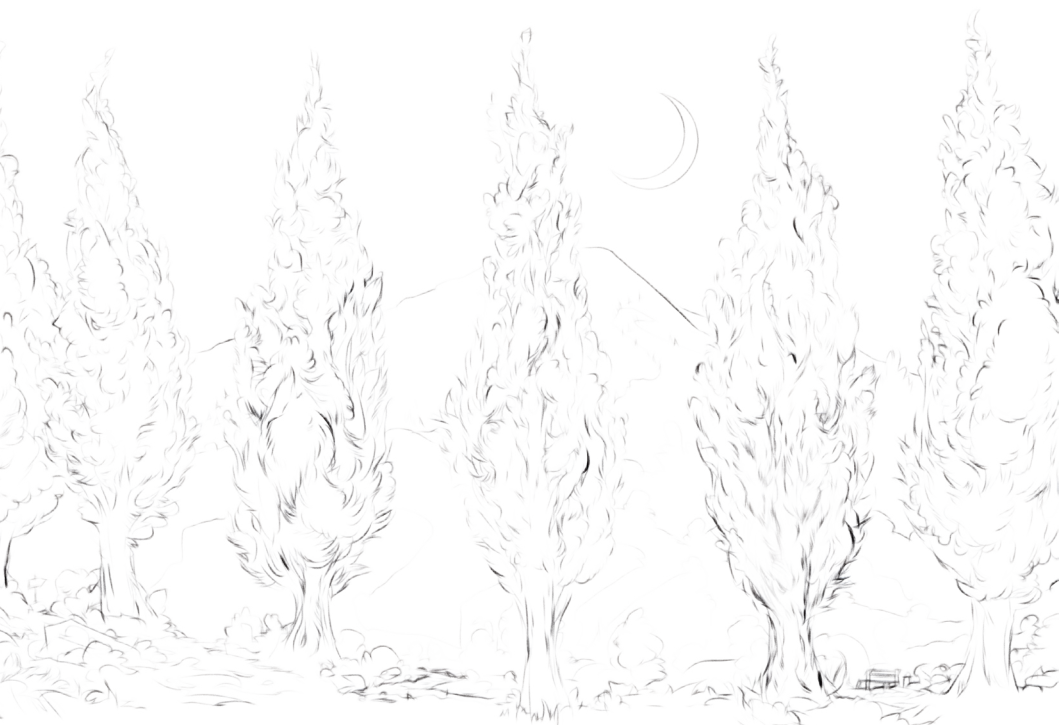
– Искаш ли да ти прочета приказка? – предложи с надежда докторът.

– Не, не искам! – просъска Лина. – Нито пък искам да ми се мяркате пред очите до утре сутринта.

– Тогава, лека нощ, Лина – каза тихо той. – Не ни се сърди. Правим го за твое добро. Все пак, ако имаш нужда от нещо, в съседния кабинет сме. Тази вечер и двамата с леля ти Цена ще останем тук. Само свиркаш и идваме.

– Мхм – отсече Лина, докато все така зяпаше през прозореца.

В далечината – точно, където свършваше дерето на края на селото, тополите гордо извисяваха снага. Изглеждаха като строени войници, които пазят селото от долния му край. Отвъд тях започваше полето. Лина се пресегна към нощното шкафче и взе книгата на брат си. „Училище за клоуни“ от Едуард Успенски. „Хубаво“, каза Лина с въздишка и се зачете. Не след дълго заспа, за разлика от сестра Михнева, която влезе три пъти в стаята на пръсти през нощта, за да завие Лина, и един път просто да я погледа.

Глава 12

В КОЯТО ШАНТАВИЯ НОСИ НА ЛИНА СЛАДКО ОТ ЧЕРЕШИ И ТО Е С НЕОЧАКВАН ВКУС

Когато на другата сутрин родителите ѝ дойдоха да я вземат, Лина вече беше преполовила книгата.

– Гледай ти! – изненада се майка ѝ.
– Интересна ли е? – попита баща ѝ.
– Ми да. Има смешни моменти – каза Лина и отгърна няколко страници назад. – Например, слушайте.

Лина прочете откъса, който я беше развеселил, защото смътно ѝ напомняше за един инцидент с пакет сол отпреди седмица-две:

„Когато клоуните отидоха да обявят, Ирина Вадимовна повика бай Шакир:

– Домакините искат да завземат училището ни. Ще трябва нощес да го отбраняваш. Ще ти дадем пушка. И патрони. Патроните ще бъдат пълни със сол.

– В никакъв случай! – строго се намеси Василиса Потаповна. – Може ли толкова нещо! Да се стреля по хората със сол – толкова е жестоко! По-добре ще е със захар. По-човешко е.“

Лина го издекламира с преправен глас, така че да прозвучи досуц като старшата учителка от книгата, а родителите ѝ се разсмяха.

– Неоспорим факт! – чу се писклив глас откъм коридора, а Лина подскочи. – Никак не е човешко да те замерват със сол. Но знаеш ли кое е много по-нечовешко? Да си пресолиш манджата или, не дай си боже, да объркаш захарта със сол... – иззад вратата се подаде орловият нос на Шантавѝя, а след малко влезе и останалата част от нея.

Лина се намръщи насреща ѝ.

– Мислех, че вече не искаш нито да ни виждаш, нито да ни чуваш!

– Е... – каза Стефания. – Не се ласкай толкова, Слънчице. Просто беше горещо, а от жегата ми

прилошава и вдигам кръвно. Това е. Наложу се да поостана у дома, за да си гледам здравето.

– Но като разбра какво се е случило, госпожа Шиева помоли да гоїде с нас да те приберем – усмихна се Мариана.

– Предупредих ви, че ще стане някоя беля с тази череша, обаче... – вдигна кокалестия си показалец Шантавѝя.

– Носи ти и сладко, нали поуска – прекъсна я баща ѝ, а Лина се намръщи. Тая работа ѝ намирусваше.

– Да, сладко от черешу – подаде едно бурканче госпожата и злорада усмивка плъзна по устните ѝ. Лина преглътна.

– Не го искам!

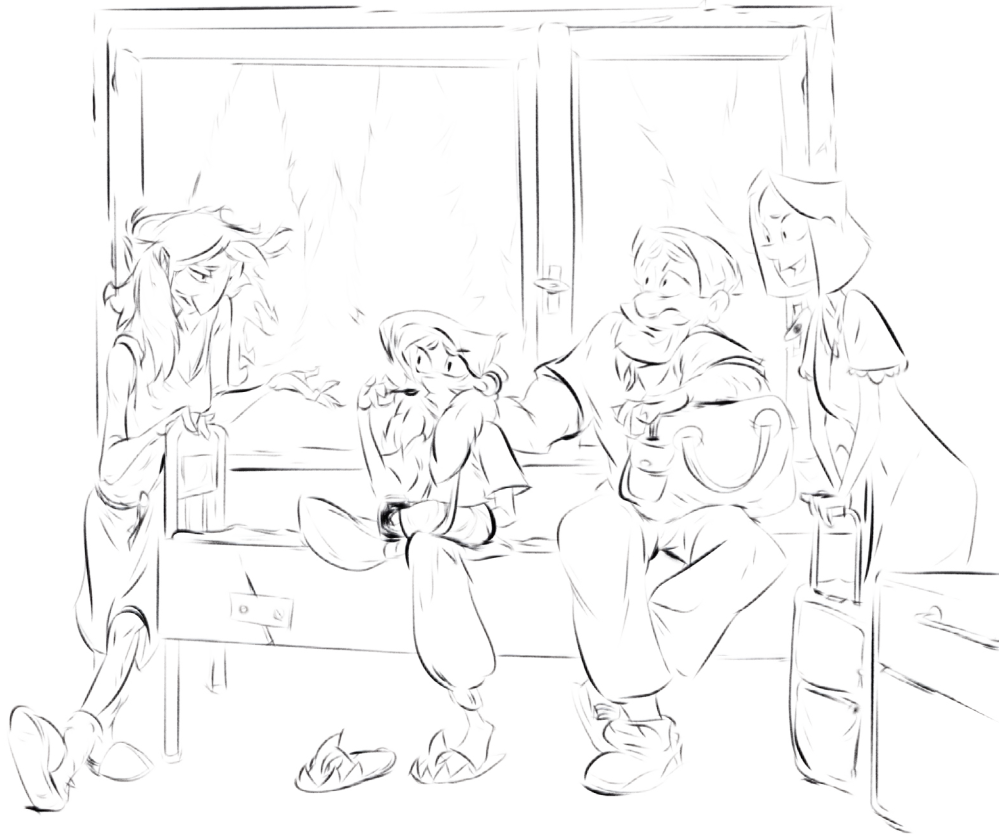
– Лина! – прошушна майка ѝ. – Това е подарък. Не може така!

– Да, дори знаете ли, хайде да го опитаме сега! – предложи баща ѝ.

– Не-не-не-не-не – започна да върти глава във всички посоки Лина. – Не го искам.

– Нося лъжичка, но ми е само една – бръкна в джоба на престилката си Стефания.

Когато видя накъде отива работата, Лина изскимтя:

– А къде е Нико?

– Нико остана с Пацо да ритат – отговори баща ѝ.

Значи така! Собственият ѝ брат беше предпочел да остане с някакво непознато момче, този Пацо ли е, какъв е, вместо да дойде на изписването ѝ, а за капак трябваше да яде гадно пресолено сладко. Да не говорим, че китката ѝ беше счупена и едва ли скоро щеше да може да се катери, да кара тротинетка, ролери или въобще да прави каквото

и да е. И накрая, който знае какво още можеше да е сложила тази вещица в конфитюра, който сега майка ѝ подаваше към устата ѝ все едно беше някакво бебе!

– Не съм бебе! – извика Лина ядно. – Мога да ям и сама с другата ръка!

Изтръгна лъжицата от ръката на майка си, затвори очи и с погнусена физиономия я набута в устата си, но вместо да повърне, както очакваше, че ще стане, преглътна с наслада, а кривата ѝ физиономия се разля в блажена усмивка.

– Мммм, ама то е много вкусно! – каза Лина и загреба още една лъжица, след което се вторачи изпитателно в Шантавиъ.

– А ти какво очакваше – да не се яде от сол ли?

– Не-не-не-не-не, нищо подобно.

– Е, ако си приключила, бих искала да си го взема обратно – каза Стефания и се пресегна към буркана. – Само един ми остана, а новата партида още не съм я наченала.

– Ама... – Лина погледна учудено към майка си, която само вдигна рамене.

Шантавиъ прибра лъжицата в джоба си, завъртя капачката на буркана и се изниза навън с думите:

– Ще се видим пред нас.
– А? Какво беше това? – попита Лина.
– Е, малко е странна... – баща ѝ се разсмя.
– Малко? Тя е мега странна, а брат ми е мега грубиянин. Как може да остане да рита с момчето, което ме погреди така, вместо да го иде! – каза Лина и скръсти ръце.

В този момент в стаята влязоха доктор Мураджиев и сестра Михнева.

– Ооо, ето ги и другите луди! – Лина завъртя очи.

– Ще ни липсваш, миличка! – каза сестрата и я притисна към гърдите си.

– Да не ѝ давате да се катери, да спортува, тича, язди, скача, прави лицеви опори, навежда, кляка и всякакви резки движения – докторът погледна към родителите ѝ и отсече със сериозен тон.

– А поне да дишам може ли! – извика в лицето му Лина и изхвърча навън.

Глава 13

ЛИНА НАУЧАВА КАКВО ПИШЕ В НАМЕРЕНОТО ПИСМО И ТРЪГВА ПО ПЕТИТЕ НА ШАНТАВИЯ

На излизане метна книгата на брат си на земята, тропна с крак и изръмжа от яд. Но едва беше направила няколко крачки, когато видя един запечатан плик. Вдигна го, а на него пишеше „Лина“.

– Това пък какво е – учуди се и го прибра в джоба си.

Двете момчета ритяха пред къщата и Лина чу смеха на брат си още от завоя. Стана ѝ тройно

по-криво и стисна устни, когато мина покрай тях.

– Ей – затича се Нико към нея. – Как си?

Лина само се обърна на другата страна.

– К'во ти пука.

– Стига де, защо така ми говориш... Ела да се запознаеш с Пацо.

Лина се обърна към него и изгледа непознатото момче от главата до петите. Той ѝ се усмихна, трепчинки заиграха по бузите му и подаде ръка.

– Извинявай за... тъъ, вчера. – Не исках да те уплаша. Не исках да паднеш. Скучно ми беше и аз такава, затова. Оф, много тъпо се получи наистина. Но беше, без да искам, честно. Остани с нас...

– Що, да счупя и някой крак ли! – заяде се Лина. След което се въртна и влезе в къщата. Качи се в стаята си, бръкна за габърчетата от шкафа на нощното си шкафче и разпиля няколко в леглото на брат си. – Така ти се пада! Предател такъв!

Тръшна се на леглото и тъкмо се насилваше да заплаче, когато се сети за писмото. Бръкна в джоба си и извади плика. Вътре имаше сгънат лист, на който пишеше с разкритвен почерк:

„Тайната ти НЕ е на сигурно при мен,... Калинке!“

– А! – зяпна Лина.

Кой знаеше цялото ѝ име! Как и кой го беше разбрал! Исаха да я изнудват ли? Дали брат ѝ я беше издал? От отворения прозорец се гочуха виковете, които я изкараха от размишленията ѝ. Стефания и Чернишев спореха разпалено, а заекът Фръц се мотаеше в краката им. Мъжът понечи да го вземе, но госпожата зравата го ритна в ръката и той изпищя.

– Върни ми я!

– Изчезвай оттук!

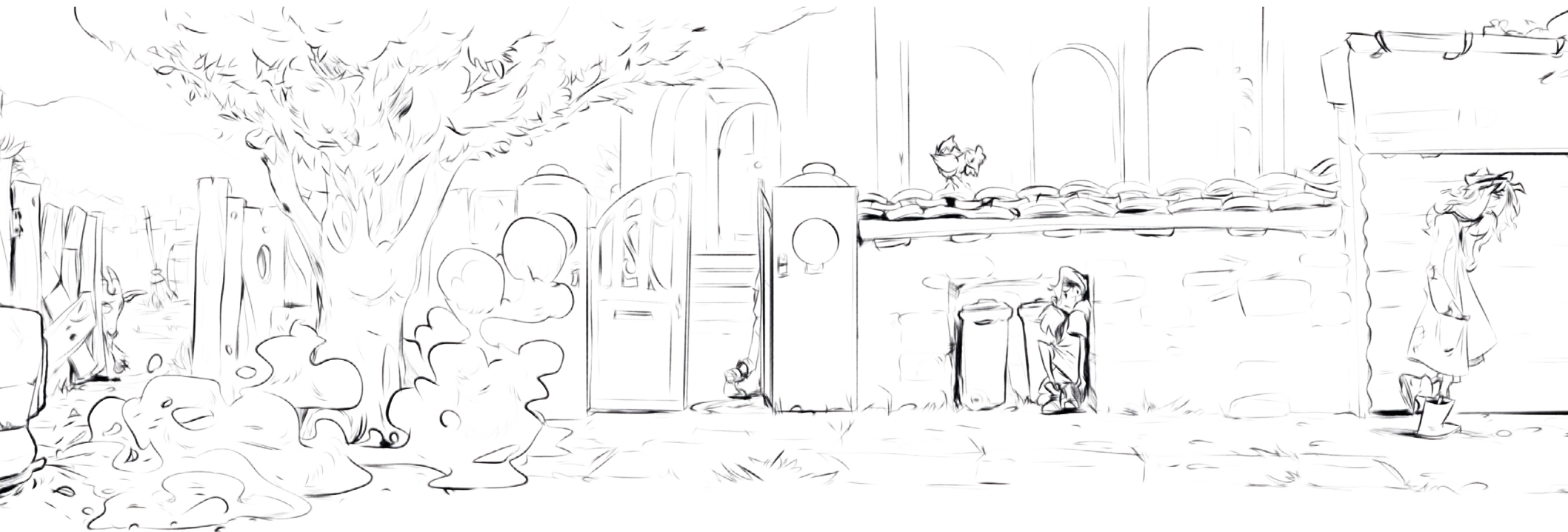
– Как е възможно да си толкова гадна! – извика Чернишев.

– Както си искам. А сега се разкарай, защото ще извикам полиция.

– Аз съм детектив. Те са на моя страна.

– Пф! Детектив, ха-ха! Самопровъзгласил се! Искам да видя как ще ти повярват – разсмя се Стефания.

Владимир така се разпени и разфуча, че Лина предположи, че температурата му се повиши до 100 градуса. Ако беше чайник, щеше да започне да пуши през ушите, а мозъкът му да заклокочи. „Клок, клок“ – почти го чу Лина и се разсмя. Загасналото пламъче в очите ѝ отново заблестя и тя забърза наголу по стълбите. Доктор Мураджиев не би

одобрил това. Докато стигне до входната врата, Пламен и Нико вече си взимаха довиждане. Г-н Чернишев стоеше намръщен на волана, а двигателят на колата кашляше все едно нещо му беше заседнало в гърлото.

На вратата Стефания проследи с поглед как колата се отдалечава и, когато се загуби в пушилка в края на улицата, тя излезе от къщата и пое в другата посока. Минавайки покрай Лина, ѝ се изпле-

зи. Тя като че ли само това чакаше, обърна се към Нико, прошенна му: „Прикривай ме пред нашите“, и, без да изчака отговора му, тихомълком тръгна по петите ѝ.